

Беатріс Бойс

*У твоїх руках
і Ланцюги стануть Перлами*

Роман

2022

ФОП «О. М. Третьяков»

УДК 016[82—3:177.61
К750

Беатріс Бойс

У твоїх руках і Ланцюги стануть Перлами / Беатріс Бойс : Роман/
за ред. С. Ю. Сімоненко. — Черкаси, 2022. — 98 с.

.....

— А ви думаєте, він даремно віддав за все це своє життя? — раптом підвищивши голос вибухнула Беатріс, насупивши брови і піднявши верхню губу, по старій звичці намагаючись оскалитись, — Думаєте, він дарма витратив на це стільки сил і часу?! Думаєте, Господь був би байдужим до його жертв?! я ще ніколи не відчувала себе так, Генрі! Мені ще ніколи не було так тяжко! Я фізично відчуваю на плечах усі прожиті мною роки! Сто п'ятдесят сім чортових літ!

УДК 016[82—3:177.61

© Сімоненко С. Ю. 2022
© ФОП «О. М. Третяков»,
видання українською мовою,
2022
© Сімоненко С. Ю., художнє
оформлення, 2022

Півторатисячолітня Примара

Німеччина. Саксонія. 1500г.

У темряві коридорів пролунав тихий стукіт у двері.

— Вікторе...

— Так я вас слухаю, — Чоловік відволікся від футляра зі шпагою, повернувшись до дів—чинки років чотирнадцяти, — Ви щось хотіли спитати, моя пані?

З побоюванням зазирнувши в кімнату, Беатріс все ж таки знашла в собі сили зайти в кімнату. похмуру спальню. Тихо прикривши за собою двері, вона нерішуче озирнулась по сторонах. Це місце завжди було для неї чимось подібним до тієї самої таємничої кімнати, що є майже у кожній казці, чимось, куди так неперебоно тягне, і що при цьому вселяє стійке почуття невідворотності непередбачуваних наслідків. Але нехай щось підказувало дівчині, що їй є чого побоюватися, вона була певна, що тут їй нічого не загрожує. Вона надто довго мучила у собі ці почуття... важкий, непереборний тягар. Не знаючи, як вчинити, вона в безсиллі закушувала губи, не наважуючись підняти погляду. Вона більше так не може, вона повинна у нього спитати, сказати йому, навіть якщо він її засміє. Звичайно, не личить дівчині її положення питати таке у дорослого чоловіка, який до всього іншого тренує її брата, але, бачить бог, вона більше не може.

— Я... — дівчинка запнулась, коли її руки не знаходили собі місця, то й справа смикаючи шнурки на сукні. Вона ніяк не могла зосередити погляд на одній точці. — Я хотіла б запи—тати вас...

— Говоріть... — обличчя мечника, зазвичай холодне, зберігало напружене серйозність. Але бачачи поведінку юної вихованки, він ледве відчутно похмурнів.

— Прошу пробачити мені мою зухвалість, якщо мої слова здадуться вам неповажні—ми...— здалеку почала вона, не сміючи піднімати очей, — Ви досить давно живете з нами, Алоїс обожнює вас, батьки дуже задоволені нашими успіхами у навчанні та фехтуванні... і мені дуже приємно перебувати поряд з вами, вчитися у вас.

— Безперечно, мені дуже приємно це чути, пані. — одними губами Посміхнувся Віктор, приймаючи комплімент, але не втрачаючи пильності, — Але щось мені підказує, що не бажання зробити мені комплімент привело вас сюди.

— Ви як завжди проникливі... — зніяковіла дівчина, знову заломивши пальці.

— Присядьте... — зітхнув чоловік, торкнувшись долонею до її спини проводивши її до крісла біля ледве тліючого каміна.

Вогонь мерехтів і тремтів між вугіллям, створюючи відблиски на поверхнях, чому риси обличчя чоловіка, здавалося, жили своїм життям, хоч і не зображували нічого. І від цього ставало моторошно. Беатріс знову відчула те саме вивертаюче нутро почуття, яке й привело її до похмурої, обвішаної старовинною зброєю спальню загадкового мечника — дежавю. Неймовірно за своєю суттю, йому неможливо було чинити опір і відштовхнути геть. Це була та впевненість, коли сумнівів бути не могло і лишалося лише одне... І тільки сівши зручніше в м'якому кріслі і стиснувши в руках вишиту бісером подушку, дівчина змогла вдихнути вільніше.

— У мене таке почуття, — за деякий час заговорила вона, дивлячись як погасне полум'я пе—стить вугілля, що тліє, — ніби я давно знаю вас... Коли ви поряд, я відчуваю приплив сил і впевненості у собі... Коли ви наставляєте нас... кожне ваше слово спрямовує мою долю. За вами я, як за кам'яною стіною. В безпеці.

— Це цілком нормально, моя пані, адже я ваш наставник, тренер та гувернер. — кивнув Віктор, що опустився на коліно поруч із кріслом, де сиділа юна дворянка.

— Ні, ви не зрозуміли! — її очі яскраво спалахнули у світлі каміна, тонкі брови зійшлися в одну точку, прокладаючи борозенки на лобі, а губи стиснулися, наче в останній момент стримуючи почуття, що рвуться з неї, — Ви мені як батько! Я... я не жартую. — вона знову опустила погляд, ледве стримуючись, щоб не закрити руками червоні щоки. Вона ніби відчувала, як у неї починається жар, — Я іноді бачу... сни. Я бачу в них... вас, начебто ви не змінювалися з того часу. Нас, але ніби збоку. Наче я ваша дочка, яка ще не народилася, а ви...

— Іду на війну?.. — раптом закінчив Віктор. За оглядом, що дало

крісло, він стиснув руки в кулаки. — І залишаю вас на розтерзання невідомої сили?..

— Так... так... — вона все ж таки заплакала, не в силах більше стримуватися, закривши обличчя руками, вона не відразу наважилася знову розплющити очі, — І ви залишили нас, не повернувшись... Мені... було так страшно... Це почуття... щоразу ніби поглинає мене. — задихаючись, схлипнула Беатріс, — Знерухомлює... позбавляє повітря... — знову за—плющивши очі, вона глибоко зітхнула, ніби намагаючись взяти себе в руки — І проходить це... варто лише знову побачити вас... У ту ж хвилину...стає легшим.

Тут руки Віктора обхопили тендітні плечі, і підтримуючи її за талію, чоловік сів у крісло, опустивши дівчинку собі на коліна. Беатріс відразу різко втиснулася в тканину жилетки, міцно стискаючи її пальцями, наче це була остання соломинка під час шторму, і від цього, зітхнувши і зморгнувши серпанок перед очима чоловік підвів очі до стелі, стис—нувши в смужку тонкі губи.

— Я не хотів... — він притис її голову до своїх грудей, схилившись до неї, закопавшись пальцями в густі чорні локони, покладені у витончену зачіску, — Я був винен, зрозумійте, дитино моя...

— Так... так це правда?.. — з надією в голосі прошепотіла Беатріс,

через силу піднімаючи заплакані очі в обличчя своєму наставник
— Ви вірите мені?

Десь глибоко в її грудях серце билося подібно до голуба в тісній клітці. І крізь повітря, ніби пішло тонкою брижами, вона дивилася, як хлюпається в очах її наставника вогонь. І саме в цей момент... момент сум'яття та істини, він здався їй найближчим на світі істо—тою.

— Я пам'ятаю це так, ніби це було вчора... — глухо відповів він, стискаючи пальцями парчу її сукні, — Я проклинав кожен день, що я прожив без вас.

— Але як це можливо?

— Чи розумієш, люба Беатріс... — Віктор обережно взяв в руку тонку долоню дівчинки, — Є на світі речі, незбагненні навіть тобі... поки що. — Він повільно підніс її руку до сво—го обличчя, провівши її пальцем своїми губами.

— Ай! — скрикнула вона, притискаючи до себе руку з прокушеним пальцем. — Що все це означає, Вікторе?

— А то й означає... — похмуро відповів він, знову невагомим рухом перехоплюючи її руку і злизуючи поточну на пальцях кров, — Що інакше я б не дожив до нашої зустрічі.

Пані та її вовки

Лейпциг 1498р.

«Мій дорогий друг,

Я пам'ятаю, що за родом своєї діяльності та згідно з наслідками твого вибору, ти став децю нелюдимим, але ти просив мене втрутитися, якщо раптом трапиться непередбачене. Так от, сподіваюся, що не відволікаю тебе від справ наддержавної ваги, бо саме це і сталося ... »

— Де моя дочка? — розривався Генріх, ось уже вкотре збираючи поруч себе всіх слуг і наглядачів, що ледве стримують собак, що розриваються гавканням. Але всі, як у рот, во—ди набрали. Або їм просто не було чого сказати. Коли справа стосувалося юної пані, ніко—ли не можна було сказати напевно. Іноді за нею просто неможливо було стежити. То вона спокійно сидить у бібліотеці за черговим підручником, не викликаючи жодної краплі підозри, то «фьюїт» і...

— Ми обшукали весь маєток уже кілька разів, пане Бойс.

— Значить, шукайте за ним!

Нехай у її розумінні пройшла лише пара годин, але в лісі, нічному лісі, час тече інакше. Особливо у лісі часів Переходу. Навіть не зрозумівши накинути на себе що—небудь тепліше домашньої сукні, Беатріс тихо, навшпиньки, просувалася через зарості папороті, глоду та колючих кущів смородини, дряпаючи руки, але ніби не помічаючи гидких дрібних дрібних подряпин, що ледь помітні оку. Було темно, хоч око виколи, але... кого це турбує, коли тобі тільки сім років, твоя цікавість не знає меж, світ такий великий і прекрасний, він ще не виявив свою мерзотну суть, і ніби підманюючи ближче до краю прірви, показує тобі найпрекрасніші і хвилюючі свої сторони. Як, наприклад, «блукаючі вогні»... світлячки, обман зору... або ж...

Дівчинка посміхнулася у відповідь дзвінкому сміху, що чувся вдалині. Їй шалено хотілося подивитися, що ж відбувається там, на галявині наприкінці стежки, устеленою вогнями, що бризками роси, що світиться в темряві, то тут, то там примостилися на рівних доріжках дрібних грибів уздовж ледь помітної в темряві узбіччя. Щось велике і неймовірне мало статися зовсім скоро і це хвилююче почуття підняло її з місця, змусивши піти за мелодійними переливами примарного сміху в лякаючу пільму лісу за межами рідного дому. Вона не знала ще ні про які лісові парфуми, ні про які правила та небезпеках, вірніше... не пам'ятала про них. Не хотіла пам'ятати зараз, коли її розум як ніколи після був чистим. Їй хотілося, хай і підсвідомо, радіти з того, що відбувається з нею. Бо «такі» моменти наївної безтурботності більше ніколи не будуть так дешево їй обходитися, як у цей раз. Розплата за безтурботність велика, і ніхто не подивиться, скільки років відмотало твоє тіло.

Одного разу всьому приходить кінець і минуле наздоганяє тебе, щоб нагадати про себе. Нагадати нам... хто ми насправді.

І часом поруч виявляються ті, від кого в останню чергу очікуєш допомоги.

Дівчинка здригнулася від протяжного вовчого вию, що розірвав ніч, завмерши на місці, як укопана. І це привело її до тьми. Звичайно ж, тато ж попереджав її, що в цьому лісі водяться вовки, чого вона взагалі вирішила вилізти з дому? Що вона взагалі забула тут одна у такий час? До речі, а котра зараз година? Беатріс різко підняла голову до неба, намагаючись розгледіти серед покриву крон сосен місяць...

По тілу промайнула хвиля холодних мурашок. Іноді буває важко прийти до тьми, розірвати в'язкий флер наваження. Ніби охоплені сонним паралічем або якоюсь збоченою формою лунатизму, ми не в змозі нічого вдіяти, ведені в далечинь невидимою указкою вищих сил. Іноді вони добрі та милосердні, а іноді... спритні та підступні. І помітивши навіть найменші ознаки опору, вони відразу кинуться вперед, ревно намагаючись відбити назад свою видобуток, що зазівалися, вже ось—ось готову було торкнутися клейких ниток розставлених неї мереж. Сміх і стрекотіння чули-

ся десь позаду, мерехтіння раз у раз застило погляд, змушуючи запинатися про невідомо звідки коріння дерев, що з'являються із землі, але зараз цілком реальні вовки лякали куди більше якихось там ефемерних парфумів природи, про які до того вона лише читала у казках у великій та теплій бібліотеки свого батька.

І нехай, насправді, було навпаки, на те й був розрахунок. Коли тобі сім, іклів величезних волохатих хижаків боїшся більше тисяч дрібних пазурів, що будуть розривати твою душу максимально довго і методично, доки видавлять весь сік по краплині... і ніхто не гарантує, що на цьому все закінчиться. І якого диявола її тільки сюди понесло.

Вона бігла, закриваючи вуха руками, намагаючись не слухати воя вовків, намагаючись заглушити голоси, що шепочуть їй на вуха, вже не знаючи, що лякає її більше. Вони сміялися з неї, звали за собою, обіцяли показати дива, яких ще не бачив світ, але якась частина її душі, та, яка ще мала бути прокинутися, змушувала міцніше притискати долоні до голови, аби тільки приглушити цей парад брехні та обману. Може звичайних дітей вони й потерзали б пару днів, відпустивши додому зі світом і парою міток, але її ... Ні, її просто так не відпустять.

І пробігши таким чином ще трохи, Беатріс, все ж таки зачепившись ногою за послужливо виповзлий корінь, звалилася вниз, скотившись на дно яру, прямо в купу прілого листя, моху та м'якої від вологості хвої. І так, укрита листям, що заплуталося у волосі і плаття гілках вона пролежала ще добу, поки її не знайшов батько, ведений старим другом сім'ї.

«Мій дорогий друг,

Я радий, що ти перебуваєш у доброму здоров'ї і справи твої йдуть як ніколи спокійно. Бували шалені дні, та й зараз не краще, але сподіваюся тебе справи хоч трохи інакше. Поспішаю втішити тебе і запобігти подальшому хвилюванню з приводу недавнього інциденту. З нею все добре, можна сказати, відбулася легким переляком і подряпанними руками. Вони не встигли її наздогнати,

благо ми наспіли вчасно. Батько посадив її під домашній арешт, начебто вона й раніше часто виходила з дому. Ніколи не розумів цієї безглуздої звички обмежувати свободу пересування. Я б уже завив від такого звернення, але мабуть флегматичний погляд на речі дістався їй все ж таки від тебе. Чесно сказати ... я здивований, не очікував, що це станеться настільки швидко, але і твоє хвилювання цілком зрозуміло, тому я і тут, а не поряд з тобою, як це було вже довгі роки. Я думаю, що можна зробити. Нещодавно її мати народила другу дитину. Це хлопчик. Незабаром він підросте і, напевно, дітям знадобиться досвідчений наставник, що вміє тримати в руках щось серйозніше за голку вишивання. Думаю, мені вдасться переконати Генріха найняти тебе як гувернера, адже твій досвід та пізнання в науках не знають меж і унікальні за своєю суттю. Будь обережним, Вікторе, тут зараз вкрай неспокійно... А поки ти готуєшся, а я готую ґрунт, обіцяю, що подбаю про всіх.

*Завжди подумки з тобою,
Йохан фон Глос.»*

— Ну, що можеш сказати тепер... мій брате?

Чоловіки стояли на веранді маєтку, спершись на перила, дивлячись на те, як тренуються діти. Весна була в самому розпалі, атмосфера невимушеності та безтурботності так і витала в повітрі, а тому, зі сміхом розмахуючи тренувальними шпагами, Беатріс і Алоїс ставилися до всього як до гри, носячись один за одним по галявині і розсікаючи зброєю повітря. — Вона вперше взяла до рук зброю, Вікторе. Скажи, чи всі діти о дванадцятій років так добре справляються зі шпагою? — Вона моя дочка... інакше не могло бути. — іронічно посміхнувся чоловік, примруживши очі кольору стиглого гранатового зерна. — Рано чи пізно вона сама попросить мене

навчати її нарівні з братом. А поки що вона навряд чи віддає собі звіт у тому, що її дух народився зі зброєю в руках. — Що ти хочеш цим сказати? Що вона не має вибору?

На деякий час на веранді повисла велика тиша. У повітрі перед чоловіками раз у раз проносилися юркі тіні кажанів, зовсім байдужих до того, про що щойно йшлося, ніби несучи з собою в сизе небо відлуння питання, що залишилося без відповіді. І було неясно, чи Віктор у своїй улюбленій манері хотів залишити питання відкритим або на нього зовсім не було відповіді, проте на ці кілька хвилин, що у чистому повітрі весняних сутінків не було чути нічого крім дитячого сміху, кожен з них про себе подумав про своє. — Ти не гірший за мене самого знаєш, що випадковостей не буває. — раптом заговорив Віктор, звертаючись ніби в нікуди, проте змушуючи ловити вухом кожне слово, начебто воно мало ключове значення.

Кинувши у його бік швидкий погляд, його співрозмовник знову направив трохи очі кольору травневого меду, що світяться в останніх променях сутінків, на галявину, стежачи за дітьми.

— Я намагався забути про це всіма силами, спорудивши стіни, які не пробити навіть долі. Але ти й тут вирішив зробити по—своєму. І тому ти залишив свою зграю, а потім і мене, щоб розпочати нове життя тут. Ніби намагаючись щось довести... Іноді я сумнівався, чи все це має сенс, але...

— Я завжди довіряв твоїй інтуїції.

— Ти завжди був більш чуйний у цьому плані, ніж я, Йохане, саме тому зараз я вперше за півтори тисячі років зміг знову побачити свою доньку живою і неушкодженою. Якось і вона зрозуміє це. А Вибору немає ні в кого з нас, мій брате.

— Кажуть, протилежності притягуються, інакше як ще пояснити твою теорію. Де ж ти ще бачив, щоб перевертні водилися з дітьми ночі?

— А ще кажуть, що це незаконно та неприродно...

— Наче тебе колись хвилювало, що про тебе кажуть. — розсміявшись похитав головою Йохан, — Ти сам залишив свій Клан, покрився цвіллю і тобі завжди доводиться нагадувати який зараз

рік. Якби не мій лист п'ять років тому, ти б досі думав, що Римська Імперія все ще є вершиною світу.

— Я ніколи так не думав. — сухо прокоментував Віктор, трохи піднявши

— Це була просто бракована свічка на іменинному торті планети.

Сполох, що залишив по собі лише руїни, задавши новий виток у розвитку людського роду. Яскравий, але практично марнийц. Але не про це. — його погляд знову пом'якшав. — Я, як і багато хто з нашого роду, схильний тонко відчувати вібрації ниток павутиння приречення... відчує і вона. А що стосується нас з тобою ... — Він важко зітхнув, на мить прикривши очі, — Ти був мені другом і братом, коли ніхто більше не бажав їм бути. Ти побачив у мені те, чого тоді не міг побачити навіть я сам. І мало кому з нас дано вибрати свою долю, нехай тоді... на зорі цього світу, нам іноді це вдавалося. Наша дружба старша за забобони і ці дитячі чвари. Однак не всі лікантропи подібні до тебе. Тому їй поки що краще не знати.

— Я розумію. Але ніщо не заважає мені захищати її та допомагати, як і раніше. Вона чу-дово порозумілася з Аланом, після того випадку він міцно до неї прив'язався, а ситуація у лісі практично повністю під контролем. Вона не буде сама.

— Нехай твій син не дуже захоплюється. — знову посміхнувся чоловік одним куточком губ. — Однак нічого не маю проти, якщо вона іноді гратиме з цуценятами.

— Це ти мого сина зараз назвав цуценям? — добродушно вишкірився Йохан, схиливши голову на бік, від чого довге каштанове волосся, забране в хвіст, перекотилися за спину, переливаючись міддю в променях заходу сонця, — Нариваєшся на те, щоб прямо зраз по-казати Беатріс як треба тримати в руках справжню шпагу? — Вовча кров... гаряча і сліпа... — усміхнувся у відповідь чоловік, стиснувши і розтис-нувши пальці на руках, обтягнутих тонкими шкіряними рукавичками.

На відміну від свого названого брата, чия шкіра будь-якої пори року, здавалося, відли-вала легкою бронзою, на його тлі Віктор

виглядав подібно до фарфорової скульптурі, чиї вилиці рум'янець відвідував лише у дні насичення. І дивлячись на них з боку ніхто не зміг би з першого разу визначити, що ж пов'язує таких різних за зовнішністю та характером людей. Проте, як ми вже знаємо... їхня дружба була глибша за чиїсь домисли та забобони.

Похитавши головою, Віктор лише брязнув перснем по ефесу своєї шпаги.

— Сперечаємося, ти взагалі забув як користуватися людськими руками, Ян?...

Кельн, 1514р.

«Дорогий друг,

Боюся, це наші останні листи перед довгою розлукою. Я зараз знаходжусь у Кельні і поспішаю повідомити тобі новини, які викликають у мене не інакше як одне тільки сум'яття. Я чув про низку страшних вбивств у Фрайбург, але не був впевнений до кінця, поки не побачив її знову. Вона зараз зі мною у готелі, але це ненадовго. Не знаю, наскільки ще вистачить, щоб заспокоїти почуття, що бушують у ній, і не викликати непотрібних підозр. Що між вами сталося? Вона постійно ховає очі, а коли я поміж справою цікавлюся твоїми справами, веде розмову убік або починає впадати в безумства. Навіть для її нинішнього стану подібна поведінка виходить за рамки норми. Каже, хоче подорожувати, куди завгодно, аби туди, де її ще не було. І пам'ятаючи твої повчання, суть яких я як і раніше відмовляюся приймати, відправляю її до Мілана, а там тільки Гейя знає, що з нею може статися у цих краях. Ти чудово знаєш, як там небезпечно. Сподіваюся, ти знаєш, що робиш...

І після всього, що сталося... вона мала рацію, ти ніколи не був добрим батьком.»

Церква у передмісті Мілана, 1632р.

— Знаєш... я досі не впевнений, що там тоді сталося, але ми маємо деякі новини щодо того твого... прохання.

Закривши рота рукою, батько О'Брайан дивився кудись у груди Айзека, здавалося навіть не «в», а крізь нього. В пору було б почати нервувати. Передбачати або панікувати, але тепле світло від канделябра та бархатиста темрява бібліотеки діяли заспокійливо і вселяли впевненість. Тут завжди панувала особлива атмосфера спокою, що огортає теплом та уми-ротворенням. Навіть обличчя святого отця, що пішло складками, не могло порушити цього. Пауза загрожувала затягнутися і скрип шкіряної рукавички у стиснутому кулаку вир-вав чоловіка з заціпеніння.

— Що ви впізнали?

— Якийсь час тому, я послав невеликий «загін» до Німеччини, Саксонію... У Лейпцигу, якщо бути точним.

— А чому не в Тампере?

— Дуже смішно... — відрізав чоловік, стрільнувши очима у бік свого співрозмовника, — Я перерив стільки архівів, скільки за все своє життя не бачив, поки до мене не дійшло, звідки ноги ростуть у тієї дрібниці, що ти мені приніс тоді... — він кивнув на плащ Айзека, куди нещодавно був захований невеликий чорний мішечок, — І хлопцям вдалося поговорити з кимось...

Повітря пішло мало не фізично відчутним тремтінням. Делікатна хвиля пробігла по спині, змусивши заворушитися волосся на потилиці.

— Він представився Германом Раухом... зберігачем «таємного знання сім'ї» та онуком пані Бойє... Ти знаєш, що вона була відьмою? — насупився Чоловік, не віднімаючи руки від обличчя, — Вся сім'я про це знала, нехай і тримала цю інформацію подалі від гро-мадськості. Вона просто народилася такою, ніяких угод, жодних знамень... я не зустрівся з такими раніше. Розслабся об-

личчя, Айзек, я ще не закінчив... Так от, цей Герман, він розповів, що в тисяча п'ятсот тринадцятому році Беатріс пропала безвісти, залишивши чоловіка з двома дітьми. І він вірить, що це було не просто нещасним випадком. Разом з нею зник і вчитель фехтування, якого найняв ще її батько її молодшого брата Алоїса Бойє... Але це так, ліричний відступ. Напевно, тобі цікаво, як це пов'язано з то-бою...

— Неймовірно... — глухо видихнув чоловік, не припиняючи скрипіти рукавички. Неймовірно тут було те, що він досі сидить спокійно, а не кришить книжкові стелажі у нападі нетерпіння.

— Пан Раух показав нам її гробницю з порожнім саркофагом... і її кімнату родинному маєтку, він зберігає там все як було при ній. Одяг, особисті речі, щоденники, які вона вела у дівочтві. Частину він передав нам, пізніше зможеш піти ознайомитись. А ще ... він розповів «легенду».

Все переверталось всередині цих слів.

— Незадовго до заручин із Теодором Раухом у тисяча п'ятсот четвертому році, вона зачинилася у своїй кімнаті на місяць. Не чіпала їжу, не розмовляла ні з ким. Ночами з її кімнати долинали крики та плач. Вдень шепіт і шарудіння пера паперу. В останній тиждень не було чути нічого. Її тоді врятував Віктор, той самий фехтувальник. Вибив дубові двері разом із петлями та якимось чином вивів із летаргічного сну, в який вона впала. Від'їздом до Гамбурга вона обмовилася матері, що одного разу за нею повернуться. Усе вважалище черговою примхою шаленої дівчини, враховуючи її довге самотництво, голодування і цей дивний напад. Але після інциденту в 1531 Генріх Бойє, її батько, обшукав кімнату і знайшов ось це... Генрі нахилився, відкриваючи ящик столу, виймаючи з нього підписаний конверт білим чорнилом.

— Вони чули, як вона кричала твоє ім'я ночами, але коли в неї питали, вона відповіла, що нічого не пам'ятає. Цей лист лежав незайманим сто років, Айзек. Якщо бути точним, сто двадцять сім років. І її онук віддав його нам, сказавши, що прогноз його бабусі нарешті здійснилося. Що він дає це нам, бо вірить, що про це вона говорила тоді перед своїм від'їздом. По неї повернулися.

Айзек вирвав конверт із холодних рук святого отця швидше, ніж той встиг домовити. Папір буквально фізично палив шкіру, насилу вірилося, що це не чергова примха його свідомості. Схопивши ніж для листів зі столу, він розкрив конверт, навіть стільки років зберіг свою міцність. Він навіть не прочитав рядків, що були написані тим же білим чорнилом на звороті конверт. Він хотів побачити, що лежало всередині.

— Господи, що за запах?.. — вигукнув Генрі, закривши долонею ще й ніс.

Айзек стиснув пальці на мереживі, повільно, як через кисіль підносячи його до лица. Руки тремтіли, як при похмілья, аромат кружляв голову. Він навіть не помітив, як проку-сив губу, кров з якої ввібралася в тканину реальності... він зараз був десь далеко звідси, не тут і не зараз. Саме тоді в його душу спустилося насіння спокою... і надії, якому треба було зійти вже дуже скоро. Про одне він шкодував тоді — що не міг забрати послання особисто.

— Це беладонна... — хрипко видихнув він, не розплющуючи очей...

Передмістя Лейпцигу, Німеччина. 1513р.

Родовий масток Бойе... після тієї фатальної ночі він ніби подерся сірою павутиною, гублячи широку тінь на землі навколо себе на багато миль навколо. Невтішна мати, розбитий горем батько і охоплений апатією, що вміло приховується брат. Молодий офіцер двадцяти двох років, який вирвався з полів битви міжусобних сутичок Реформації, щоб підтримати сім'ю та попрощатися з сестрою. Точніше про те, що від неї залишилося. Тіло так і не знайшли, хай уся сім'я у поєднанні з численною ріднею за півроку обшукала майже півкраїни. Щоденники, уривки листів, шалені малюнки, прибиті до стін та оплетені чорними нитками... і пасмо вороного волосся у мармуровому саркофазі. Малюнки Генріх спалив у припадку люті, поки обшукував її кімнату в пошуках зачіпок, а темний конверт, підписаний білим чорнилом ім'ям Ісаака,

палав синім полум'ям, розкидаючи убік різнокольорові іскри.
— Генріху, зупинись! — кричала Фріда, відтягуючи чоловіка від палаючого посеред холу багаття, — Ти спалиш весь маєток! Це її не поверне! Опам'ятайся, подумай, що скаже твій син!

У затяжній стагнації минув тиждень. Ішла до кінця друга і юнакові прийшло час повертатись на фронт. У той час, що він провів із сім'єю, можна було сказати, він став єдиною опорою сім'ї. Примушуючи хоч якось ворушитися близьких і тримає в руках владу в будинку. Пам'ятаючи уроки, дані йому мечником ще в дитинстві, Алоїс прямо тримав спину, коли прощався з сім'єю і сідав на коня, скидаючи з лица прилиплише волосся кольори свіжої соломи.

Мрячив неприємний дощ, що виймає душу своєю вогкістю, але всупереч всьому освіжаючий голову запахом сирої землі та розмоклого листя. В армії їм пишалися, і Беатріс напевно теж могла б пишатися ним... якби могла побачити. Востаннє він бачив сестру на балу на честь народження племінниці три роки тому. Перед тим як його закликали. Після того нападу перед заручинами з Теодором на її обличчі було важко застати щиру посмішку, так і тоді, вона посміхалася тільки тому, що того вимагали пристойності. Інші усміхалися у відповідь і веселилися на всю, але його було не обдурити, він знав свою сестру краще за будь-кого. Її думки затьмарила страшна таємниця, яку вона мучила в серці, не сміючи довіритися нікому. Він відчув це, коли вона так по—дитячому колко вп'ялася пальцями в його плече, поки він кружляв її в танці.

У дитинстві все було інакше. Алоїс був її віддушиною. Старші бачили у ньому спадкоємця, воїна та продовження сім'ї, а Беатріс своєю не властивою віком, мов материнською турботою, ніби діставала з нього назовні все те людське, що зрештою зробило його тим, ким він став. Тим, хто, виїхавши за ворота маєтку, проїжджаючи повз цвинтар, зупинився, щоб востаннє покласти квіти на вигравіруване на кришці ім'я. — Тизавждилюбилабілі... — мокрі пелюсткитрояндокропили мрамуровуплиту, вп'явшись у нісароматом, щонезмігзбити навіть дощ.

Він намагався згадати, чи була його сестра щаслива хоч колись у своєму житті, але думки не знаходили, за що зачепитися. Хіба що очі її стали блищати багато яскравіше одного разу, через пару років після того, як у їхній будинок прибув пан Сперанський. Віктор замінив їй батька, як після і чоловіка, він лише один розумів муки її бунтівної душі. Напевно, і для нього теж він був більшим, ніж гувернером. Занурений у свої думки, він не відразу помітив неспокійну поведінку свого коня, що чекала зовні, на майданчику біля склепу. Вибігши на кладовище, він ледве встиг схопити повід, щоб не дати їй зруйнувати поряд варті надгробки. Кінь, що розривав своїм іржанням промозглий сутінки, бив копитами землю, раз у раз встаючи дибки.

— Перепрошую, якщо налякав вашого коня...

Обернувшись, він метнувся убік, закриваючи собою Тенебріса, войовничо пирхає в спину своєму господареві, раз у раз втикаючись у неї носом.

— Хто ви?! Здається! — вихопивши шпагу, юнак направив її у бік входу у склеп, звідки він щойно вийшов. — Хто вас впустив сюди?

— Мабуть, Алоїс... Ми не бачилися лише три роки, а ти вже забув, як звучить голос того, хто навчив тебе тримати в руках цю саму шпагу ... — з усмішкою похитав головою Віктор, виходячи під бліде світло місяця, що зрідка проривався крізь тонкі хмари.

— Як я сюди потрапив, тебе не має турбувати. Я такий самий член цієї сім'ї, як і ти. Я прийшов поговорити.

— Ви навіть не прийшли на похорон. — насупився юнак, все ж таки прибравши зброю назад у піхви, — Про що ви хочете говорити зі мною тепер, коли від моєї сестри залишилося лише пасмо волосся у мармуровій труні?

— О ее последней вцоле. — вздохнув сморгнул мужчина, приподнимая брови в усталом жесте. — Так вышло, что мне действительно больше не о чем говорить с вами, моими учениками. Ты меня больше не увидишь, остальным тоже нежелательно знать об этом разговоре, но у Беатрис есть что сказать кое—кому.

Узнаешь?.. — из—за ворота камзола мановением длинных пальцев выплыл конверт цвета ночного неба.

— Откуда у вас это?.. — треснувшим голосом спросил Алоис, подходя ближе, чтобы убедиться в том, что зрение не обманывает его. — Отец сказал, что сжег все плоды ее «безумия»... Чуть было не спалил дом, в холле до сих пор на полупятно...

— Сжег, да не сжег... — закатил глаза мечник, улыбаясь краем губ, — Полагаю, она догадывалась, что это может случиться, поэтому конвертов было два.

— Что в нем?..

— Нам не положено это знать. — пожав плечами, мужчина вложил конверт в руки юноши, — Все, что от тебя требуется, сохранить это до того времени, когда подрастут ее потомки, чтобы отдать на хранение. Выбирай тщательно, от этого может зависеть ее будущее...

— Я не понимаю вас... — нахмурившись, Алоис все же последовал за холодной фигурой своего наставника, вновь скрываясь в склепе, — О каком будущем идет речь?

— Дальнем.

Обойдя саркофаг кругом, Виктор молча поддел крышку, легко сдвигая ее в сторону, будто она не весила ни грамма. Сощурил взгляд, будто мог разглядеть, что лежит внутри. Кивнул головой, дав знак Алоису положить послание.

— Я понимаю, что тебе сейчас будет трудно сохранить его в должном состоянии, поэтому запомни, где оставил. Скоро подрастет ее сын.

— Аскель? Йому лише дев'ять нещодавно виповнилося. І чому ви думаєте? — його пальці дрібно тремтіли, коли він занурював руку в темряву гробниці. Всередині саркофага повітря було ніби холодніше, ніж зима в Сибіру. — Зараз це не важливо. Просто запам'ятай.

Кінь зник уночі, ще якийсь час доносячи здалеку плескіт води і стукіт копит по каменях. Тінь Віктора трохи пізніше також зникла з очей разом з поривом холодного вітру і гучним вороним криком, що пролунав подібно громового гуркоту. Залишивши по собі лише сліди чобіт двох людей на мармурову підлогу і червону троянду, покладену поверх білого букета, принесеного Алоїсом. І конверт ... у своєму неживому світі одухотворених речей почав Зворотній відлік. Дев'ять років уже минуло... лишилося ще сто вісімнадцять...

— Зроби простіше обличчя, старий! Чи будуть у тебе в житті ще перемоги, це не останні стрибки цього сезону.

— Безсумнівно, дорогий дядечку... безсумнівно... Ану стояти! ранку з боку річки, Емма? — обсмикнув він промайнувши у дверях фігуру в пишну сукню.

Як Алоїс не намагався зберігати лагідний і невимушений настрій, щороку це вдавалося йому все важче. Дивлячись на те, як росте без матері Аскель, як до своїх дітей ставиться старий Теодор, все сильніший за них опановували похмурі думи про безрадісне майбутнє своїх племінників. Емма знайшла радість, розвага та віддушину у метушні світського життя. Що й казати, безумовно, вона була прекрасна, як ангел, витончена як виноградна лоза, розумна і про-мовиста, але гостра на мову, немов дияволиця. За табуном її залицяльників, шанувальників і фаворитів в'язким слідом тягнувся шлейф її ворогів. Але поглинута славою та блиском, який їй дарувало її становище та зовнішність, вона воліла не помічати цього «маленького непорозуміння».

— Не розумію, про що ти... — неохоче кинула дівчина, обхоплюючи руками дверну стулку, притискаючись до неї грудьми у втомленому жесті. — Хоча я десь чула, кажуть, ніби гер Вольф та гер Хартман щось не поділили, і в них трапилася... сварка.

— На шпагах чи на пістолетах?.. — протер очі її брат, явно анітрохи не здивований її сло-вами. Це була далеко не перша дуель за

сумнівну честь його сестри цього місяця, — І з ким із них ти йдеш на сьогоднішній прийом?

— З Вернером звичайно! — вигукнула та, ніби глибоко образилася на нього словами, — І найімовірніше, я поїду з ним на полювання наступного тижня.

— Тільки через мій труп... — процідив через зуби Аскель, напружений. заплющивши очі, — Гаразд батькові начхати на нас обох, послухай хоча б мене. Подібна поведінка зведе тебе до могили.

— Матінка дуже любила прийоми ... — Збрехала Емма, ображено надувши губи. Вона не знала, що любила її мати, але чудово знала, як позбутися надокучливого братика.

— МАТЕРІ ТУТ НЕМАЄ! — очікувано прогримів на всю вітальню голос Аскеля, зму-сивши забренчити шибки у вікнах, а Алоїса скривитися, прочистивши вухо, НЕ БУЛО І НЕ БУДЕ.

— ...Тобі не здається, що ти надто суворий із нею? — саркастично посміхнувся він, див-лячись, як його співрозмовник рваними рухами набиває трубку.

— Насправді я відправив би її на шибеницю. Не рівна година, в наш будинок з'явиться інквізиція, бо у світлі вже шепочуться, ніби Емма продала душу Дияволу за красу та вплив. Сам знаєш, тут не тільки її, весь наш будинок сплять вщент, а землю засипають сіллю.

І хоча це навряд чи можна було назвати правдою, незважаючи на те, що погрози Аскеля і були неілюзорні, Алоїс на слова племінника лише беззвучно хмикнув, проводжаючи задумливим поглядом тупіт витончених туфельок по паркету десь в іншому кінці коридору.

— Батьку?.. — тихо, мов із порожнечі, з боку дверей, де щойно втекла. Емма, з'явилася невелика фігурка у витонченому темно—синьому сюртуку. Хлопчик застиг у дверях, див-лячись на те, як його батько в роздратуванні розсипає тютюн постеликах.

— М... — неохоче відгукнувся чоловік, не відволікаючись від свого заняття. Але після того, як Алоїс багатозначно прочистив горло тричі поспіль, Аскелю довелося підняти голову на свого сина.

— А, Герман, малюк... Підійди сюди, сідай, не бійся... — поса-

дивши сина на коліна, чоловік відклав трубку убік.

— Чому ти знову кричав на тітку Емму? — поцікавився він.

— А чому ти покинув одну матір? Ти ж знаєш, як їй зараз потрібна твоя підтримка...

— До неї прийшла Грета, поміняти компрес ... веліла погуляти, бо кімнату потрібно провітрити...

— Як почувався Лінда? — підняв брову Алоїс, що відволікався. розглядання гудзиків на одязі племінника онука. Він про щось глибоко задумався, не відразу усвідомивши, про кого йдеться. На що Аскель лише саркастично посміхнувся, чи красномовно піклуючись про почуття сина або ж нехтуючи самопочуттям дружини.

Щоразу дуже важко було вловити цю невидиму грань, але з кожним роком Алоїс дедалі більше схилявся до другого варіанту. Бо лише моральний виродок може змусити свого малолітнього сина сидіти біля ложа вмираючої матері. Іноді, дивлячись на її бліде обличчя, дивлячись у щодня гаснучі зелені очі, йому здавалося, що він бачить у цій жінці свій відбиток давно зниклої сестри. Та ж доброта, та сама ніжність... з такою старанністю втоптується в бруд зусиллями її чоловіка. Наче на цій жінці він хотів зганяти весь той біль і страждання, що завдала йому загибелі матері. Що ж... не через тиждень, так через два, його старання дадуть свої плоди. Він уже довів її до сухот... і краще їй, на жаль, не ставало.

Алоїс уже давно не був молодий. І батьки приєдналися до своєї доньки у сімейному склепі. І щоразу приносячи квіти на кришки їхніх саркофагів, він задумливо дивився на вигравіюване на кришці ім'я Беатріс. Згадуючи той дощовий вечір тисяча п'ятсот три-надцятого року, коли разом із Віктором вони розтинали її гробницю. Як тремтячою рукою він опускав усередину реліквію, що мала визначити «її майбутнє». Він часто розмірковував про те, що б це могло означати. Напевно, Віктор знав більше за нього, можливо, навіть більше його сестри, але як це зазвичай бувало, подробиць від нього домогтися було неможливо. Легше було змусити Господа Бога спуститися з неба, ніж витрусити з Віктора Сперанського бодай слово. Простіше було здатися і чекати милості від долі, що колись правда виявить себе. І може бути навіть

ніхто не постраждає.

Хто був цей чоловік, якому призначалося послання... він не знав. Навіть йому, своєму улюбленому братові, дівчина не довірила цієї таємниці. Щоразу при згадці листа, її очі скліли, а губи шепотіли невиразне марення про те, що їй не хочеться про це казати. Тільки ці дивні слова, сказані матері перед весіллям... і все. Сімейні клопоти здавалося поглинули її, було не до фантазій та мрій. Хоча... хто знав, який тяжкий тягар криється за ста-течністю та спокоєм молодій матері. Цього, звичайно, Алоїс знати не міг. Але згадуючи слова свого наставника, уважно стежив за тим, як зростають її діти.

Емма відпадала одразу. В її голові вітер, а мовою отрута. Вона навіть не пам'ятала обличчя своєї матері, про те, щоб довірити їй таке важливе завдання, не може йтися. Ас-кель... на Віктора чомусь звернув особливу увагу тієї ночі. Але загибель матері сильно його підкосила. Батько запив і зовсім втратив з уваги ті паростки людяності, що встигла виростити Беатріс у своєму синові. Він озлобився, зачинився у собі. Сварки з сестрою ставали замість щоденних розмов за столом. Та зовсім не вбивалася через те, чого в її житті зовсім не було місця, і це злило Аскеля. Його злило нехтування тією пам'яттю, яка означала для нього так багато. І коли він зустрів Лінду, чії блискучі очі та смоляні локони просто звели його з розуму.

...

Її поховали за тиждень. Як не намагалися нещасні лікарі, вони не змогли втримати на цьому світі ту, що просто не хотіла жити. Їй не хотілося мучити сина своїми стражданнями, її змучене серце обливалось кров'ю щоразу, коли він виходив із її кімнати, безпорадно кидаючи погляд услід. Їй не хотілося терпіти приниження чоловіка, одне тішило її палаючий розум, що може бути хоча б після її смерті, йому стане легше. Вона до останнього не розуміла, що розплачується за чужі гріхи. Але на все воля Господа ... нехай він подбає про її душу.

...

Тримаючи внучатого племінника за руку, Алоїс вів хлопчика похмури-м коридорів. А той тихо йшов слідом, лише раз, ніби для галочки запитавши куди його ведуть.

— Я хочу тобі дещо показати, малюку.

Герман був вихованим хлопчиком. Для десяти років на подив дорослим, незважаючи на те, як мало уваги йому приділяв батько. У його очах часом можна було помітити іскри, які Алоїс думав, що ніколи більше не побачить. Замість того, щоб грати з ровесниками або вдаватися до смутку самотньої життя, він дедалі більше присвячував уваги наук. Вчителі душі в ньому не чули і часом дивувалися, що їм нема чого його навчити для його віку. Книжки замінили йому друзів. Гербарій та метелики — дерев'яних солдатиків. І саме в того ранку, коли на похороні матері він, зрізавши з клумби червону троянду, поклав її поверх купи білосніжних квітів, Алоїс зрозумів... що тоді мав на увазі Віктор, коли пропонував уважно стежити за своїм племінником. Справа була не в Аскелі ... Довірити долю своєї сестри він повинен був її онуку. Якого зараз, м'яко тримаючи за прохолодні пальці, він вів через коридори маєтку на самий верх...

— Я люблю тут часто бувати... — сказав Герман, озираючись на всі боки. І справді, у купі пильного мотлоху на горищі іноді можна було помітити сліди людського впливу. Прибрані полиці, розстелені килимки, книги ... Було видно, що він проводив тут багато часу і зробив чимало. Але...

— Підійди сюди. — покликав його Алоїс, киваючи на пилюку, накинуте на прихилену до стіни раму. У самому кутку, тому не дивно, що хлопчик не звернув на неї уваги, Твій батько зняв його, ледве зрозумів, що дідові начхати на те, висить він чи ні. Однак це цінна реліквія, яку хочу, щоб ти зберіг...

Він зірвав з рами тканину, відкриваючи очам хлопчика портрет. Молодої жінки з дитиною на руках... чоловіком за спиною... та хлопчиком біля її ніг.

— Вона така схожа на маму... — лише зміг видихнути Герман, заворожено розглядаючи обличчя двадцятичотирирічної Беатрис.

Тільки—но побачивши її риси, він міг присягнути, що не бачив нічого прекраснішого у своїй поки що настільки короткого життя. — Тим не менш, це не вона... — посміхнувся Алоїс, здуваючи з полотна пил, — Це твоя бабуся, Германе... Зникла безвісти, коли твоєму батькові ще не було й десяти... — він кивнув на дитину, що сиділа в її ногах. — Тут йому шість. Цей портрет було написано за три роки до її загибелі.

— А як це сталося? — раптом спитав хлопчик, відірвавши очі від картини. приголомшено дивлячись в обличчя своєму двоюрідному дідові. На що той лише задумливо опустив погляд... Йому самому хотілося б знати, як це сталося...

— Вона любила подорожувати... — сказав він, відвернувшись до вікна. — Любила гори, ліси... Часом сама стріляла дичину з лука, навіть без собак... А одного разу вона просто не повернулася. Ми півроку шукали її по всій країні, але... вона ніби випарувалася без сліду. Навіть її кінь не повернувся додому. Хоча вже цей жеребець був мудріший за нас усіх. — посміхнувся чоловік, віддаючись спогадам.

Здавалося, він повністю пішов у свої думки, а Герман знову звернув погляд на портрет. І чим довше він розглядав риси цієї жінки, такої дивовижною і так сильно схожою на маму, що... йому здавалося, ніби він зробить усе, щоб тільки більше дізнатися про неї.

— Ну... якщо ти так хочеш... — ніби неохоче погодився Алоїс, посміхаючись очима.

Цього ж літа він відвіз хлопчика до маєтку, де виріс. Де серед мохових дубів і струмків, що дзюрчать, пройшло його з Беатріс дитинство.

Аскеля було неважко переконати відпустити свого сина на літо з дядечком. Після смерті дружини йому не стало краще. Ніби втративши віддушину для виявлення свого гніву, він втратив орієнтири, впавши в депресію. І навіть через роки, коли його сестру, що загралася у світську левицю і серцеїдку, насадять на кинджал на

черговому балу, від нього буде важко добитися хоч слова.

Минали роки, ріс його син, і якось Алоїс просто перевіз речі Германа в родовий маєток Бойє. Там Герман відчував себе вдома набагато більше, ніж у місці, де народився та виріс. Там він був у більшій безпеці, ніж поряд з психопатом батьком та пияком дідом. Серед речей своєї бабусі він ніби знаходив сенс свого життя. І напередодні його шістнадцятиліття.

Він застав племінника у склепі своєї сестри. Чергова річниця від дня її загибелі та щороку вони разом приходили, щоб покласти квіти на кришку її саркофага. Вони стояли, прибирали торішні, що розсипалися від часу пелюстки і розмірковували. Філософію Герман любив напевно не менше за свою бабусі. Осінь цього року була тепла, наче навесні. Листя ще не почало жовтіти і сонце гра-ло іскрами на вологій від роси траві. Від духу скорботи тут не залишилося й сліду. Лише почуття світлого очікування.

— Ти вже зовсім дорослий, Германе... — відзначив чоловік, ви-носячи на вулицю чергова купа квітів, — і дуже розумна. А ще я бачу, як ти любиш свою бабусю... нехай ніколи її не бачив.

— Це не обов'язково. — усміхнувся юнак, щіткою зчищаючи розлучення на мармуровій кришці, — Нехай я не знав її особи-сто, але мені здається... що ми дуже близькі. Мені здається, вони б дуже потоваришували з мамою.

— Все може бути. — знизав плечима Алоїс, знову беручись за мітлу. — Вона б дуже пишалася тобою.

— Дідусю... — голос Германа раптом став серйозним, різко обірвавши теплу розмову.

— Можна я дещо запитав?

— Ну... звичайно, питай.

— Коли я читав книги в кімнаті бабусі... — почав Герман, занурюю-чи щітку мильну воду і знову повертаючись до чищення, — я знай-шов деякі її особисті записи... Я знаю, не так добре робити... але...

— Ти прочитав їх?.. — з тінню надії в голосі поцікавився Алоїс.
— Так, трохи. — зняковілозізнався юнак, — Бабуся була дивовижною жінкою, я завжди це знав, але останніми днями перед тим, як вона поїхала до дідуся в Гамбург... з нею щось трапилося. Щось погане...
— Про що ти? — насупився чоловік, спершись на мітлу.

Він ніколи не наважувався чіпати щоденники своєї сестри, лише рятував їх від праведного гніву батька, коли той зметав усе своєю дорогою. А тепер... він ніби відчував, як з—під важкої завіси таємниці її загибелі починає дмухати вітерець. І боявся його злякати.
— Важко розібрати... До цього запису чіткі, акуратні, але потім... там лише якісь уривки, почерк рваний, смиканий... щось про Францію та Баварію, якісь замки, обитель демонів на півночі кордонів німецьких герцогств... завжди була лаконічна, коли писала про магію, але там... там якесь божевілля...

— А ще... — кивнув головою Алоїс, насупившись ще дужче. Він, як і всі у будинку, чув, як вона кричала ночами, як шаруділа папером при світлі дня, але, як і всі, не міг розібрати жодного слова, крім ...

— Хто такий Ісаак? — раптом спитав юнак, схиливши голову на бік, ніби переконаний, що Алоїс, напевно, повинен знати відповідь на це запитання. Але, як і все в домі.

— Поняття не маю, друже... — посміхнувся він, знизавши плечима. — Вона писала щось про це?

На що Герман лише дістав із кишені сюртука записну книжку, розкривши її на складеній сторінці, розгорнувши убік двоюрідного діда.

— Господи Боже ...

«Айзек... Айзек... Прошу, Господи... Де ти... Айзек... Ісаак... Ні... Ні... Допоможи йому, Господи... помилуй... Айзек... Айзек... Прошу, Господи... Де ти... Айзек... Ісаак... Ні... Ні... Допоможи йому, Господи... помилуй... Айзек... Айзек... Прошу, Господи... Де ти... Айзек... Ісаак... Ні... Ні... Допоможи йому, Господи... помилуй ... »

— І так до останньої сторінки... — підняв брову Герман, прибира-

ючи щоденник на місце, — Зізнатися, я ніколи не був забобонний, але ... від цього у мене волосся дибки встали. Тому я і вирішив... спитати, може ти щось про це знаєш...

— Хм... — Алоїс заплющив очі, обмірковуючи сказане племінником.

Він знав, що цей день рано чи пізно настане, але навіть у самому маревному сні не міг уявити, що все буде саме так. І дивлячись у палаючі від спраги істини ока Германа, він зрозумів, що цього разу йому не втекти, приховуючи рвані уривки ниток, що ведуть у нікуди. Тягнути далі сенсу просто не було.

— Знаєш, малюку... Дещо, певно, знаю. Іноді все буває зовсім не так, як нам здається. Тоді нам усім було нелегко, і ми всерйоз побоювалися її здоров'я. Я не знаю, як саме це пов'язано з її смертю, але чомусь впевнений, що біда не приходить одна...

Відклади щітку... Обійшовши саркофаг навколо і вставши в голову, Алоїс обхопив кришку по краях, намагаючись зрушити убік. Багато разів до цього він намагався повторити пророблене Віктором тієї ночі, але не міг і розуму докласти, яким чином він зміг так легко підняти мармурову плиту, коли, щоб тільки зрушити її, Алоїсу доводилося надиривати спину в марних спробах. Але цього разу на допомогу йому наспів Герман.

— Як холодно... — здригнувся юнак, мимохіть заглядаючи всередину, як дивиться вниз канатоходець, що стоїть над безоднею.

— Я теж тоді так подумав... — посміхнувся чоловік, важко дихаючи спершись на трохи зсунуту кришку. — Ти читав про Віктора, гадаю?

— О так. — закивав Герман, притиснувши руку до грудей, де зберігався щоденник. — Вона неймовірно любила його.

— А що ще вона про нього писала?.. — ніби між іншим поцікавився Алоїс.

Особистість його наставника завжди викликала в нього більше запитань, ніж спонукала до відповідей, він бачив, як близька з

ним була його сестра, нехай причин цьому він не з'ясував. Тому, намагаючись виїхати на почуття ностальгії та причетності, він вирішив вивідати у Германа хоч трохи з того, що становило суть таємниць його дитинства.

— Багато всього... — ухильно відповів Герман, — Як він навчав її наук, супроводжував на прийоми...

Хоча звичайно крім цього він знав те, що Беатріс настільки легковажно довірила паперу. Нехай вона вміла шифрувати свої записи, Герман чуттямздогадувався до прихованого сенсу її слів. І безумовно, із сказаного нею спогадах про найціннішу істоту всього свого життя, він здогадався... ким був Віктор насправді. Що сталося насправді тієї ночі, коли загинула Беатріс. І що він не розповість про це нікому. Це та інформація, що повинна піти в могилу разом із ним... Чомусь при думках про це йому згадувалося закривавлене і змучене тіло його тітоньки Емми.

— Зрозуміло... — задумливо посміхнувся Алоїс, вислухавши довгу і звивисту мову племінника про пригоди російського фехтувальника в Саксонії та Гамбурзі. — Так ось... після похорону твоєї бабусі, він відвідав нас у останній раз. І передав щось. Те, що тепер я повинен передати тобі. — Він запустив руку в щілину, довго щось шукаючи там.

Із завмиранням серця Герман стежив за його діями, готовий до будь-якої хвилину захистити діда, якщо на нього «нападуть при-мари». Але незабаром той випростався, тримаючи в руках папір. Розгорнувши її лицьовою стороною у бік Германа.

— Збігається, правда?

Я заснула в камері тортур

Німеччина. Гамбург. 1509р.

У якому віці і в який час вона усвідомила, що з нею щось не так? Може в дитинстві, коли вона допомагала матері знаходити дрібниці туалету, які та вічно втрачала по всьому будинку або коли передбачала настрої батька після ділових поїздок до міста, щойно було видно з горизонту дах його екіпажу. Коли вперше пішла за блакитними вогнями холодним осіннім вечором і її довелося два дні шукати з собаками або при спогади про той день, коли під час її хрещення тріснула купіль.

Ні... Молитви не палили вогнем її шкіру, екзорцисти були б безсилі, бо воду із порожньої пляшки не вилити. Але дивлячись на те, як росте його дочка, Генріх розумів усе ясніше — або дружина народить йому спадкоємця, або його рід закінчиться на цій проклятій дитині, яку не бере навіть Господь. Але народився її брат і, здавалося, все це перестало мати значення. І вона затихла. Ніби наслання пройшло і з біснуватого дитини, Беатріс знову стала звичайною дівчинкою, вихованою та слухняною. Але чи не тому, що вона зрозуміла, що з нею щось не так?

...

Вона стояла високо піднявши голову та з прямою спиною. Ясним поглядом вдивляючись в обличчя Спасителєві. Собор був порожній, служба давно закінчилася, але прийшла вона не за цим. Щойно останні слова проповіді припиняли розганяти тишу і люди покидали лави, з найостаннішою, завжди прихованою в тіні, піднімалася самотня постать, вставала біля вівтаря і дивилася на розіп'ятого на хресті людини. Безмовно, ніби ведучи діалог на рівні думок та поглядів. Вона мала багато запитань, але відповіді на них ніколи не було. Ніби розіп'ятий лише відчужено хитав головою, знаючи, що його слова все одно не будуть може щось змінити. Вібрації, що наповнювали повітря словами молитви, ніби проходили крізь її тіло, не зачіпаючи нічого в душі. Ніби вона була примарою, яку не помітиш навіть у світі тонких енергій. Невидима

для найвищих сил, еманції яких панували у цьому храмі. І було зовсім неясно, що з цим робити. Віктор казав, що нічого...

— Мама...

Беатріс опустила голову, вхоплюючи тонкими пальцями крихітну долоньку свого сина. Хвала небесам, хоч із ним усе було гаразд.

— Так, любий... — тихо зітхнула Беатріс, міцніше стискаючи руку. Але малюк, ніби загіпнотизований ще кілька секунд дивився туди, куди знову був спрямований погляд його матері, перш ніж заговорити знову.

— А хто це такий?

— Хм... — її спантеличило це питання.

Хто це такий... Як самим богом відлученою від церкви відьми пояснити маленькому хлопчику, хто це такий.

— Це... рятівник людства, Аскель. Створені вільними, Його діти, люди... загубилися, заплуталися. Як нерозумні діти вони могли занепасти себе, і Господь послав Спасителя.

Підхопивши сина на руки, дівчина поцілувала його в лоб перед тим, як знову повернути погляд до розп'яття.

— Але чому він на хресті, мамо?

— Бо люди зрадили його, синку...

Испания. Кастилия. 1627г.

Смак крові на губах... такий яскравий, але, якщо покатати її язиком, ставало ясно — це її власна. І густий чорний шматок вилітає з губ на землю, засипану піском, залишаючи невеликий тягучий струмок стікати від губи по щоці. Очі, застелені каламутною пеленою, заплющуються, і останнє, що вони бачать — це спини лицарів, тіні плащів, що ляскають на вітрі ... і пару стражників у броні, в нетерпінні гримаючи ланцюгами, що підходять до неї.

Ноги зводить від численних шипів, що впиваються в шкіру через ступні, що обплутують її, «чобітки» із сталевих пластин з вкрапленням срібла. Вони йдуть повільно і кожного разу, коли вона намагається знепритомніти, завалюючись до стіни вузьких коридорів, сильний поштовх у спину чимось важким приводить її до тями, змушуючи пройти ще метрів п'ять. Сьогодні опір почав її втомлювати. Її відпускали в рази швидше, якщо вона «брала участь» у їхніх безглузких іграх.

Кроки віддаляються, залишаючи поруч пару денної варти, раз у раз зазираючи всередину її камери через тонке вікно—щілину. Якби їй дозволили бачити далі стін своєї в'язниці і далі парканів полігону, вона могла б здогадатися, що влада в замку змінилася. Із залізної дисципліни та ієрархії, побудованої на повазі — на дисципліну жорстокості та ієрархію, побудовану на страху.

Фортеця Бельмонт стала однією великою в'язницею. Для неї та для кожного, хто знав про її існування та брав участь у змісті. Але вона цього не знала, покійно виконуючи відведену їй роль, попутно знушаючись з уявного перевагою людини перед її силою, пародією на владу нелюдською волею, а їй просто нікуди було піти... А тому, коли мова в черговий раз пройшовся по кірці запеклої крові на губах, а очі закотилися, відпускаючи розум кудись за межі цих стін, подих холодного вітру в обличчя викликало небувалий приплив... полегшення.

Здавалося, що п'ятьма просочувалася через щілини в камінні, звідусіль, наче прагнучи обійняти її цілком, обласкати змучену плоть, прибуту до хрестоподібної конструкції, об-лизати рани, що не перестають кровоточити. Небуття огортало розум, стираючи біль... так... розчинення в ньому було так близько...

— Ти нікуди не підеш. — голос лункий, як із криниці.

— *Lass mich...* (відпусти мене) — прошепотіла Беатріс, не підводячи голови. Лише пальці здригнулися на забризканих кров'ю зап'ястях, пронизаних срібними цвяхами. Вона відчу-вала безодню, та кликала її... обіцяла волю.

Але примарна постать у темному плащі лише похитала головою. За дверимапочулося якесь ворухіння та схвильований шепіт. —

— Ще рано... — іржавий скрегіт леза, що гойдається в повітрі, такий мелодійний для неї зараз... останнє, що чують смертні перед тим, як здобути свободу...

А торкання п'єтми пестили її ноги, обпалені й виснажені шипами кайданів, а тепер об-плетені товстими ланцюгами, що утримували її дома. Хриплий стогін розірвав тишу. Те-мрява клубилася біля її ніг і кликала, але вона не могла піти слідом... «ще рано»... — Egal... (все одно) — прохрипіла вампірша з—під сплутаного волосся. — Sie selbst werden mich bald toten... (вони самі скоро уб'ють мене) Але лише загальна усмішка і тріскучий вороний крик були їй відповіддю.

— Вони не встигнуть... — невагомий дотик примарних пальців до її волосся...

Холод відступав, а на заміну приходив нестерпний біль. Від її тіла залишалися лише ошметки, які тільки дивом знайшли за що прибити назад на хрест. Але не встигла вона переварити сказане, як їй у вічі уткнулася смердюча ганчірка, протягнута на палиці крізь ґрати клітини, просочена вчорашньою кров'ю... повертаючи її у світ «живих людей».

Зашипівши, вона відсмикнула голову, змусивши відсахнутися геть стражника денної варти, що вирішила, ніби іграшка сеньйора інквізитора надумала відкинути копита прям у найнезручніший момент і додумався привести її до тьми залишками вчорашнього «обіду». Гнила кров... вірна смерть. Вона краще знову впаде в сплячку, ніж хоч кінчиком язика торкнеться до цієї погані...

— Kindlich... (дурно) — усміхнулася вона, ледь за спиною чоловіка зачинилася двері. По-сміхнулася, а потім знову заплющила очі... Тут не було над чим було сміятися...

Германия. Саксонія. 1632г

Того вечора вітер особливо таємниче шепотів у кронах дерев. Погода в Саксонії рідко радувала своїх мешканців сонцем, тому можна було спробувати ризикнути і вибратися просто неба ще до заходу сонця. Коні, втомлені від довгого галопу, тепер повільно йшли пліч—о—пліч, лише іноді стикаючись мордами, ніби намагаючись підбадьорити одне од-ного. Втім, їхати залишалося вже не так далеко.

— Минуло понад сто років... майже нічого не змінилося. — зітхнула Беатріс, глибше об-смикуючи каптур. — Ніби... я й не виїжджала звідси ніколи.

— Змінилася ти.

Довгий час вони не вимовляли ні звуку, прислухаючись до спустошення тишу. Вони взагалі мало говорили сюди. Лише мірний тупіт копит по пилової землі, бурчання втомле-них коней, чорних, як смоля, та шепіт вітру у кронах дерев і вже посмикнувся рудою «сивиною» траві. Умиротворююча меланхолія і хвилювання. А якщо прикрити очі, можна було розчути, як десь на околиці лісу дзюрчить струмок.

Коли на обрії замаячили землі маєтку, дівчина мимоволі закусила губу, міцніше стис-нуввши пальці на поводях. Востаннє вона бачила свій будинок, коли... коли вийшла заміж. Не те, щоб вона не сумувала за рідними місцями, просто ... вона усвідомлювала, що все це так само пройде, як рано чи пізно закінчиться її життя. Батьки часто відвідували її, турбо-ти про дітей та постійні тренування майже не давали змоги відволікатися. Вона собі цього не дозволяла. І ось тепер ... через стільки років, коли, здавалося, пройшло не сто двадцять сім, а тисяча сто двадцять сім років, коли надія була практично похована під тягарем по-милок минулого, вона ледве втримала себе від того, щоб смикнути поводи на себе, зму-сивши коня встати дибки від несподіванки.

— Що з тобою?

— Це прозвучить безглуздо... — зморгнула Беатріс, хитнувши головою, наче скидаючись. геть наслання, — Але в мене таке почуття, ніби в цьому будинку мене більше не чекає нічого, крім застарілих скелетів і божевільних привидів. Ніби через те, що я зробила тоді... всі вони виявилися прокляті разом зі мною.

— Звичайно ж, це не так. — почувалася усмішка праворуч від неї.

— Інакше мені було б набагато важче знайти тебе.

— Мені важко повірити в це.

— Скоро ти сама переконаєшся в усьому...

Ворота, звичайно, були старими, але не застарілими. Пара хвилин метушні в замку спритними, досвідченими пальцями, і вони відчинилися з тугим скрипом, впускаючи мандрівників на внутрішні землі. Виті ковані пруті, обвиті плющем, вони могли б стати непереборною перешкодою на її шляху, але, проковтнувши кому в горлі, дівчина пришпорила коня, ногами його переступаючи поріг свого будинку.

Широка дорога, що веде до будинку, якою спокійно міг би проїхати екіпаж, була доглянута. Сад, який розбила ще її прабабуся, та вікові дуби у ставка неподалік ... все було практично таким же, як у часи їх з Алоїсом дитинства. Тільки ось...

— Цього вольєра з кроликами тут не було... — підняла брову Беатріс, киваючи на невеликий мереживний паркан, вирізаний з дерева, всередині якого метушилися білі пухнасті звірята. Їх було близько п'яти, важко було розібрати через їхній постійний рух. Раптом дівчина зупинилася, сіпаючи з голови капюшон. Пробігшись поглядом з боку в бік, вона в здивовано подивилася на свого супутника... — Ти це чув?

— Про що ти?

— Сміх... — голос її здригнувся, а кінь зробив кілька кроків уперед, ніби підкоряючись думкам наїзниці, — Дитячий.

— Дивись...

З дверей будинку у двір вибігли дві постаті. Зовсім ще юні дівчата, одна років два-надцяти, зі світлою косою, та інша, старша, з чорним волоссям, забраними ззаду гребенем. Наввипередки вони

бігли до вольєру, несучи в руках частування для своїх улюбленців. Беатріс знову підняла брову, але, пришпоривши коней, вони рушили вперед, щоб привернути до себе увагу.

— Перепрошуємо, юні леді. — почав чоловік, знімаючи з голови капелюх і притиснувши її до грудей, — Дозвольте представитися. Я — сеньйор Айзек де ла Ронда, старий знайомиий вашої родини. Ми з нареченою приїхали відвідати вашого дідуся, не скажете нам, чи він дома?

Дівчатка завмерли, стоячи на колінах перед вольєром, де скупчилися звірята, посмикуючи носами в очікуванні ласощів. Старша деякий час мовчала, переводячи похмурий погляд з чоловіка на жінку поруч, а потім смикнула за руку сестру...

— Досить виражатися, це неввічливо. — Вона знову підняла погляд на чоловіка, — Ми вас раніше не бачили.

— Я давно не бував у цих краях. — усміхнувся він, окидаючи поглядом околиці, — Мої друзі приїжджали сюди минулого року... може ви чули щось про це?

— Здається пригадую... — задумливо насупилась дівчина, ще раз окинувши поглядом Беатріс, — Якись люди з церкви. Вони питали про нашу прапрабабусі, але і ваше ім'я мені начебто знайоме. Моє ім'я Лінда. А це Габріель. — кивнула вона на свою сестру. — Дідусь дома, ходімо, я проводжу вас ... — вона піднялася на ноги, передавши сестрі пучок моркви і тихо шепнувши їй щось потягла за собою. Усміхнувшись дівчині, Айзек спішився і допоміг спуститися з коня Беатріс.

— Твої друзі?.. — шикнула вона, коли дівчата відійшли на певну відстань вперед.

Але чоловік лише посміхнувся у бороду, опустивши погляд. Потягнувши за повід, вони рушили за дівчатами, щоб залишити на стайні своїх коней.

— Останнім часом йому стало трохи гірше. — повідомила Лінда, проводжаючи гостей у будинок. Вона завмерла у дверях, опустивши руки на ступки дверей у зал, — Тому не хвилюйтеся, якщо він не одразу вас згадає.

— Роки беруть своє... — зітхнув Айзек, міцніше стиснувши паль-

ці Беатріс на своєму лікті.

Та кивнула, ніби відповідаючи на беззвучно поставлене запитання.

Весь цей час вона озиралася на всі боки, жадібно чіпляючи поглядом деталі. Тут однозначно зробили ремонт і змінили деякі меблі, і цей килим холі... його раніше не було. Десь краєм вуха вона чула гавкіт собак. Однозначно, тут ніби стало світлішим, за сто років у країні явно змінилися уподобання на оформлення інтер'єрів. Будинок... оживав, коли вона бачила, як ведуть себе ці дівчатка у його стінах. І мимоволі її обличчя осяяла тепла усмішка. Так... це безумовно були не гримлячі по кутах скелети і не полтергейсти, розкидають навколо уламки старих меблів. Її онук... та його внучки, як мінімум, їй було за що дякувати небесу. Про таку розкіш, як безбідне майбутнє своїх нащадків, вона не могла і просити... після всього того, що вона зробила.

— Дідусю... — тихо поклікала Лінда, відчиняючи двері до вітальні. — До тебе приїхали гості. Приймеш їх чи тобі потрібен час?

У кріслі біля вікна поворухнулася темна постать, при оклику дівчини стиснула підлокітник сухими пальцями. Чоловік підняв голову, але з—за спинки крісла було видно лише його силует.

— Які гості, любя?

— Сеньйор де ла Ронда з нареченою... Пам'ятаєш, його друзі приїжджали до тебе в тому році з приводу бабусі Беатріс?

Чоловік завмер у кріслі на секунду, ніби не до кінця розуміючи, про що йдеться мова ... або ж не вірячи ...

— З нареченою? — перепитав він, намагаючись обернутися. — Хай підійдуть ближче. А ти біжи до матері, нехай велить накривати на стіл. Гості будуть вечеряти із нами.

— Добре, дідусю... — схиливши голову, вона ковзнула поглядом на них. постатям, перш ніж схватися в холі, збігши сходами на другий поверх.

Ледве за їхніми спинами зачинилися двері, мандрівники наблизилися до вікна, в кріслі біля якого сидів чоловік у теплому халаті з хутряною облямівкою. Згущувалися сутінки, але чомусь у кімнаті не горіло жодної свічки.

— Я й не сподівався коли—небудь знову почути ці імена... — згодом якийсь час напруженого мовчання глухо промовив він, не рухаючись з місця. — Я радий, що ви знайшли те, що шукали, Айзеку...

— Без вас я не впорався б, пане Раух... — вклонився той, виводячи за руку Беатріс до крісла так, щоб вона змогла побачити обличчя свого онука. — Герман...

— Германе... — тихо прошепотіла дівчина, опускаючись навколішки перед ним. Стиснувши холодними тремтячими пальцями тонку руку на підлокітнику. Піднявши погляд в очі, затуманені білястою пеленою.

— Невже це ти... — хрипко посміхнувся старий, простягнувши руку до її обличчя, і на очах його раптом засяяла волога, — Правда ти ... дорога бабуся Беатріс ...

Вона підняла зляканий погляд на обличчя Айзеку. Вперше за весь час, що вони провели в дорозі, вона не знала, як їй поводитися. Вона обхопила його руку свою, обводячи нею за контуром, дозволяючи йому «промацати» її образ. Її будинок все ще стояв, її рід все ще був живий... а що ж робити далі, переконавшись у цьому?

— Чому ви не в Гамбурзі? — тихо поцікавилася вона, погладжуючи

зморшкувату шкіру з бугристими лініями вен. Його голос ніби примара минулого з колодязя, але він був тим майбутнім, що вона залишила по собі.

— Тебе не було стільки років, і перше, що ти питаєш, чому я не в Гамбурзі. — знову посміхнувся той, облизнувши пересохлі губи, — Ваш брат відвіз мене сюди, коли мені виповнилося тринадцять. Мій батько остаточно рушив розумом, а після того, що показав мені Алоїс... я не міг залишатися там.

— Аскель? — Беатріс відсахнулася, в розгубленості припавши на одне коліно. Знову пробігши зляканим поглядом по обличчю Айзека, вона знайшла у собі сили поставити своє запитання, — Сину мій... Він... збожеволів?

— Хах... він збожеволів, моя пані. — здригнувся грудьми Герман, тремтячою рукою змахнувши з лиця сльози, що виступили в пориві радості, — Ваша загибель позбавила його сенсу життя, спочатку він зривав свій гнів на тітоньці Емме, а потім звів у могилу і мою матір... тільки через те, що вона була дуже схожа на вас.

— О, боги... — ледь чутно озвалась дівчина, закривши рота рукою.

— Я залишився тут і після його смерті, і після загибелі Алоїса... — продовжив Герман, стиснувши її пальці у відповідь, — Одружився ... І нехай моя дорога Розі не дожила до цього дня, як бачите, народу в хаті вистачає. Про повернення до Гамбург я ніколи й не думав, мій будинок тут... там, де мій обов'язок. І, як я бачу тепер, — він замовк на мить, трохи повернувшись до Айзека, — він виконаний.

— Сподіваюся, мої колеги вас не дуже втомили. — іронічно посміхнувся чоловік, ковзаючи поглядом по фігурі Беатріс.

— Ні, що ви, сеньйоре ... — махнув рукою старий, — Якби моя воля, я був би радий, щоб вони залишилися довше... мені стільки хотілося їм розповісти. Але я зробив, що був винен, і не смів їх затримувати.

— Про що він говорить? — насупилась дівчина, піднявши погляд на свого супутника, — Ти надсилав сюди інквізицію? Що це все означає, Айзеку?

— Хіба ви не пам'ятаєте? — піднявши брови здивувався Герман. — Хоча так... ви були ще дуже молоді, та й не про те треба було думати.

Різко вдарив у ніс аромат квітів беладонни змусив Беатріс підвестися голову нагору. І в останніх відлуннях сутінків вона побачила як грають на світла бризки каміння граната на чорних мереживах в руці її коханого.

— Це ...

— Довга історія. — Герман не дав їй домовитись, і саме в цей момент пролунав тихий стукіт у двері.

У дверях показалася мініатюрна фігурка Лінди, яка повідомила, що вечеря вже скоро буде готова.

— Ви казали, ніби мій брат щось показав вам... — нагадала Беатріс під руку ведучи онука коридором у бік бібліотеки. — Що ж це було?

— Про це я й хотів поговорити. — відповів він, тростиною перевіряючи дорогу, постукуючи нею по м'якому килиму, але хоча б по тому, як він тримався, можна було сказати, що потрібна йому ця тростина швидше для «галочки», — Було дещо в нашому домі, про що всіма силами намагалися забути. Я розумію, що для вас означав ваш вчинок, але сім'я не змогла впоратися з втратою. Дідусь Теодор... крім газет та пера його найкращим другом став алкоголь. Він майже не виходив зі свого кабінету, а коли виходив... легше було домовитися із самою Смертю, ніж із ним. Він зовсім перестав писати з часом, погляди його радикально змінилися не на краще. У світлі від нього швид-ко відвернулися. Батько... та що про нього говорити, я вже й так сказав більше, ніж до-статньо, а більшого він не заслуговує. Він наклав на себе руки через три роки

після смерті моєї матері. Тітонька Емма ... — Він важко зітхнув, ніби переводячи дух, — Якби її не насадили на кинджал, то точно спалили б на вогнищі, ні, їй не передалися якісь здібності, просто лєвова частка того природного чарівності, яким ви володіли, втілилася в ній. І вона не гребувала користуватися цим, виводячи з себе батька своїми витівками та мороча голови чоловікам. Того літа, коли її зарізали на балу її ж колишні коханці, я був тут ... і просто попросив Алоїса забрати мої речі і реліквію, що він попросив мене зберег-ти.

Відчинивши ключем двері, він пропустив уперед Беатріс і пройшов слідом за нею. І коли світло свічок у настільному канделябрі м'яко розігнало пітьму, воно продовжило.

— Може ви не пам'ятаєте свій дар Ісааку, але це ви точно мали запам'ятати. Алоїс казав мені, що Теодор найняв найкращого художника Гамбурга для цієї роботи. Маю сказати, коли я ще міг бачити, він продовжував виглядати чудово ... я тільки змінив багет.

— Та ви що... — приголомшено зітхнула Беатріс, підходячи ближче.

З високого полотна в людський зріст її дивилися її близькі. Як живі, ніби час тоді зупинився для них. Теодор ... статечний і серйозний, що з усіх сил намагається не хмурити густі, кущисті брови, що стискає міцними пальцями її тендітні плечі. Аскель... у тому самому віці, коли їй здавалося, що вона вирощує найкращого на світі сина. Розумний... талановитий... добрий... як же блищали його очі. На руках вона тримала маленький згорток із мережив, через який можна було розрізнити світлі кучері, що відливають травневим медом. Емма тоді тільки народилася, крім шовковистого волос-ся і величезних блакитних очей на півобличчя на ній більше нічого і не містилося.

А вона сама... Подивившись у свої очі, тоді ще ясно—зелені, такі яскраві контрасті з темно—синьою сукнею, Беатріс здригнулася в нерішучості. Наче в одну мить вона згадала, що відчувала в ті хвилини. Нескінченну втома від життя, безмежну любов до своїх дітей, що межує з відчаєм, терпіння до чоловіка і... відчуття, що йде тріщинами неминучості похмурого майбутнього. Їй було двадцять чотири роки. І так важко давалося їй у останні роки її навчання напередодні переродження. Вибір був невеликий, діти бачили її дуже рідко, чоловік хіба тільки в ліжку, куди вона падала без сил посеред ночі, виснажена багатогодинними тренуваннями з Віктором. Теодор ніколи не схвалював її захоплення, але Беатріс була непохитна. Вона ніколи не була куркою квочкою і не збиралася їй ставати, будь у неї хоч десять дітей. Бунтарка за мірками свого часу, будь—який чоловік швидко вказав би їй на її місце біля дитячої колиски та в по-дружньому ліжку, але куди там... І це тяжке борошно, що розриває її на частини щодня...

— Так... Базіль був чудовим майстром. — зітхнула вона, облизнувши губи, — Я дуже хотіла, щоб на портреті був і Віктор також... але...

— Все одно його не вдалося б зобразити. — договірив за неї Герман. образ вислизав би з розуму художника, щойно той підніс би до полотна пензель. Така властивість вашого ви-ду...

— Да ви праві. — кивнула Беатріс.

— Цей портрет довгий час припадав пилом на горищі. Я провів там половину свого усвідомленого дитинства, але його сховали так надійно, що попри мої старання, він залишився мною непоміченим. Рама висохла і зіпсувалася, а потьмянілий шар фарби змогли відновити майстри, що досі займаються реставрацією предметів мистецтва.

— Хочу висловити своє замилювання вашою стійкістю. Ви такі незворушні по відношенню до мене ... я дуже вдячна вам. — сумно посміхнулася вона, озирнувшись на крісло, куди опустився Герман.

— Хіба ж можна інакше? — хрипко засміявся чоловік. У м'якому світлі свічок його обличчя виглядало бархатистим і світлим. Начебто розгладилися глибокі зморшки і очі блищали трохи яскравіше, незважаючи на сліпоту, — Нехай досі я не знав вас особисто, мені завжди здавалося, ніби ви поряд. Поруч зі мною. Направляйте мій шлях, підтримуєте у важку годину. Тут, у вашому будинку, я знайшов довгоочікуваний спокій. Ще будучи юнаком, я приходив сюди і сидючи в цьому самому кріслі, говорив із вашим зображенням на портреті, ніби ви могли мені відповідати. Знаєте, я вірю у долю. Вірю, що є щось, що вище і сильніше за нас, будь—якої, навіть наймогутнішої на планеті істоти. Ви вчинили так, як повинні були, щоб сталося те, що мало статися. З тих уривків записів у ваших щоденниках мені трохи вдалося зрозуміти, нехай я і дуже намагався, але можу сказати точно... Коли я почув ім'я сеньйора де ла Ронда з вуст тих панів із Сент—де—Труа, я зрозумів, що маю робити. Я зрозумів, що зробили ви. І не звинувачую вас ні в чому, тим більше не боюся того, хто ви є. На наприкінці своїх днів, все, про що я міг би мріяти, зараз є в мене. І я говорю спасибі вам. А ви знайшли єднання із тим, кого любили. Це найголовніше. — Ви про Айзека чи Віктора? — примружила погляд Беатріс, посміхнувшись крем губ.

Але Герман у відповідь лише добродушно посміхнувся, похитавши головою.

— Я повірити не можу, що ти вмовив мене зробити це... — безсилля схилила голову Беатріс, стиснувши пальцями спинку стільця біля туалетного столика.

— Ну... скажімо, це було не так уже й важко. — лукаво посміхнувся чоловік, цей момент перевіряючий м'якість нових покривал на ліжку в її кімнаті. — До того ж... ми маємо ще трохи часу, і я вирішив, що це буде чудова ідея, враховуючи, що більше можливостей може і не представитися.

— Скаженій собаці й сім верст не гачок, Айзеку... — закотила очі дівчина, при цьому не утримавши кутики губ, що задерлися. — Ти хоч розумієш, чим це може закінчитися для моєї родини?

— З ними все буде гаразд. — Зітхнув він, простягаючи руку вперед, захоплюючи дівчину до себе навколішки, — Невже ти не рада побачитися з ними?

Вона зняквовіло опустила погляд. Звичайно ... після всього, через що їй довелося пройти, знову побачити своїх близьких, відчути себе потрібною та рідною, не покинутою та не забутою... про що вона могла б мріяти. Незважаючи на все, що на них обрушилося, їм вдалося через це пройти і жити далі, наче дерево після заморозку, що пускає в сторони нові гілки, покриті соковитим листям, ще більше сильною, ніж раніше.

Здавалося, Герман ніяк не міг наговоритись, він показав їй кожен куточок. маєтку, розповів про кожну змінену деталь у будинку, навіть зводив її на цвинтар, де в просторому склепі лежали його предки. П'ять нових саркофагів, враховуючи, що він забрав із Гамбурга порох своєї матері. Розповів про історію, що повідав йому Алоїс перед тим, як передати заповітне послання і як він зберігав її таємницю усі ці роки. Жалів він лише про одне — він сліпий місяць після від'їзду священнослужителів, що приїхали забрати послання. Неначе зла доля наздогнала і його, давши йому надію на краще майбутнє його бабусі, натомість відібравши можливість будь—коли переконатися у виконанні свого обов'язку перед нею. Але ... він поклявся зробити все, що зможе, простягнувши їй ключ від її кімнати, де вона жила у дівочтві.

— Він залишив тут усе, як було при мені... — стиснула вона губи, — наказав слугам не чіпати нічого, лише витирати пил і регулярно міняти білизну. Знаєш, що він сказав своїм дітям, коли вони дізналися, що ми залишимося тут? «Я сліпий, шалений старий, який володіє алхімією. До того ж, я найстарший в цьому домі, і буде так, як я сказав, інакше я вас всіх на жаб перетворю!» — нахмурила вона брови, пародуючи манеру Германа, жартівливо вдаривши кулаком по своєму стегну, як той ударив кулаком по обідньому столі, змуси ши підскочити кришталевий келих з вином. — Йому точно дісталася частка мого дару... ти бачив би його колекцію настойв і зілля. Ще трохи, і він міг би створити ліки від чуми.

— Хм ...

— Як тобі це місце? — раптово переключила тему Беатріс, піднявши блискучі в напівтемряві очі йому в обличчя, — Ти тільки подивися, навіть розмаринова клумба на вікні тієї ж форми, що й сто років тому...

— Тепер тут чудово все... — глухо прошепотів чоловік, опускаючись спиною на ліжко і захоплюючи дівчину за собою, однією рукою притримуючи за спину, а другий повільно приспускаючи сорочку з її плеча, — У цій майстерній мозаїці не вистачало лише однієї невеликої деталі.

Добігала до кінця третя доба їхнього перебування в маєтку. Перший час до гостей ставилися з поблажливою підозрою, але вже пізніше вся сім'я спокійно розмовляла за столом і проводила вечірне дозвілля біля каміна в компанії коханих собак Лінди. І нехай Беатріс не наважувалася зізнатися іншим у тому, хто вона така, незважаючи на інстинкти хижака та жертви, рідна кров все ж притягувалася один до одного. І часом вона ловила на собі задумливий погляд старшої онуки Германа.

— Знаєте... я перечитала ваші записи ще раз і мені щось спало на думку...

— А може, будемо вже на «ти»? — прокряхтів чоловік, спираючись на тростину, підходячи до свого крісла після вечері, — Навіть Габріель перестала цуратися вас, а вона тяжко зникає до нових людей. — Як побажаєш. — кинула Беатріс, знову прошелестівши зошитом. — Коли ти тільки почав втрачати зір, я бачу, ти намагався знайти ліки від цього недуги...

— Та було діло. — зітхнув Герман, ніби йому самому не було радісно про це згадувати, — Менше різало очі на сонці, але це все, чого мені вдалося досягти. Через місяць я остаточно осліп. Старість, тиск, зла доля... Незважаючи на наше мирне життя, кожного, в кому тече твоя кров, так чи інакше торкнулася його кістлява рука, вибач мені цю мерзенність.

— Я подумала, що можу допомогти. — тяжко зітхнула вона, переваривши сказане онуком, — Тепер.

— Цілющі властивості твоєї крові...

— Саме...

— І що ж ти пропонуєш?.. — промовив він після довгої паузи.

— Якщо ви дозволите мені... — почала дівчина, знову щось шукаючи в зошиті, — Ми можемо доповнити одну з формул, що ти описував у своїх дослідженнях. Регенеративні процеси усунуть порушення структури сітківки на більш глибокому рівні і звернуть назад деформації рогового шару ... Звичайно, це не справа одного дня, але через тиждень такої терапії ти вже зможеш більш—менш ясно розрізняти предмети поблизу... Я подумала, після все, що ти зробив для мене і нашої сім'ї... я маю зробити хоч щось, щоб віддячити тобі, мій любий Герман.

— Ти моя сім'я. — посміхнувся чоловік, дивлячись кудись убік. каміна, — Я твоє тіло і кров. А з огляду на те, чим ти поділилася зі мною про своїх мандрівках, це я повинен дякувати тобі за те, що знайшла час відвідати руїну онука напередодні кінця світу. — крякнув він, змінюючи в руці набалдашник своєї тростини. — Мені вже не довго залишилося, і я буду радий, якщо мені вдасться хоч одним оком глянути на тебе востаннє... не на портрет в бібліотеці.

— Упевнена, ти зможеш зробити це двома очима. — усміхнулася вона у відповідь, зморгнувши зелені плями, що танцювали в очах після того, як вона подивилася в камін.

— Ану... спробуємо тепер, обережно... без різких рухів.

Цей її вчинок дорого їй коштуватиме. Принаймні вона думала саме так. Щоразу, коли вона намагалася вигалятися зі своєю кров'ю, це боляче прилітало відкатом її життєвим шляхом. Але зараз Беатріс відчувала, що балансує на межі. Вона може дати можливість своєму онукові знову побачити фарби цього світу та обличчя своїх дітей перед неминучим кінцем або залишити його вмирати з порожньою оболонкою почуття виконаного обов'язку. Людська життя сповнене протиріч і дилем, а іноді смерть — це не найстрашніше, що може нас наздогнати.

Повільно розв'язавши пов'язку, що заплющує очі і оберігає їх від зайвої перевантаження під час відновлення тканин, Беатріс передала її до рук сидить поруч Айзеку, що теж спостерігає за процесом. І вона була нескінченно вдячна йому за те, що він не став плутатися під ногами та намагатися читати нудні нотації про те, наскільки це неприродно. Зневага будь—якими авторитетами, це здавалося мутуюче згодом почуття знову охопило її за той час, що вона провела в стінах рідного дому.

— Розплющу очі... повільно, не поспішай.

— Я ще ніколи не почував себе так добре... — озвався Герман, усе цей час слухняно сидів із заплющеними очима. Зморшки навколо них ніби розгладилися, залишивши лише невеликі борозенки у куточках, а пухлина спала, прибравши почервоніння зі шкіри. Здригнувшись століттями, чоловік все ж розплющив очі, повільно і нерішуче переводячи погляд із боку на бік.

— Ну як?

— Поки що ніяк... Почекай, дай освоїтися. Боже мій...

— Що таке ... — скривилася Беатріс, стиснувши зуби, боляче вже щирим був його захоплення.

— Я... ти справді так схожа на мою матір...

— Невже на цьому світі знайшлася жінка, що змогла наблизитись до такої досконалості. — все ж таки посміхнулася дівчина, полегшено видихнувши, коли зрозуміла, що їхній експеримент вдався,

— Може й справді, у мого сина були не усі вдома.

— У цьому ти маєш рацію, точно... не всі. — відповів чоловік, обводячи примруженим поглядом кімнату, — Спасибі тобі, люба Беатріс, я і мріяти не міг про таке...

— Я так і знала, що ніяка вона не Белінда з Австрії... — пролунав похмурий. голосок Лінди з боку дверей. — Дідусю, що тут відбувається?

— Ось шельма, таки влаштувала підпільне розслідування. — добродушно розсміявся Герман, простягаючи руку до онуки. — Підійди-но сюди, поговоримо. Друзі... — звернувся він до Беатріса та чоловіка поряд з нею. — Я чудово усвідомлюю, що не сьогодні так завтра віддам кінці... відкину копита... і ще багато неприємних, неблагозвучних виразів, що позначають смерть.

— Дідусю... не говори так...

— Тихо, жінка. — награно пригрозив він, карикатурно вдаривши кулаком об підлокітник, Так ось, як свого часу наше сакральне знання знайшло в мені свій паросток, тепер мені хотілося б випросити твого благословення, люба бабуся.

— Бабуся?!

— Циц! Так ось, бачиш, Лінда молодша на диво тямуща дівчинка. І не балакуча, що важливо. Цілеспрямована та непохитна. Вона дуже допомагала мені при збиранні інгредієнтів для виготовлення деяких сумішей та чудово стріляє з лука, так, мила?

— Я, звичайно, намагаюся, дідусю...

— Ще й скромна до всього. Так ось...

— Ти хочеш передати їй «таємне знання сім'ї»? — нарешті перебила його Беатріс, кинувши лукавий погляд у бік похмурої дівчини. Вона встигла помітити, що, коли Лінда бентежилася, вона починала злитися. Юнацький запал, може в майбутньому їй це знадобиться.

— І мої записи з усім, що впливає?

— Боюся, що так. — знизав плечима Герман, ще раз пройшовшись поглядом по фігурі дівчини, — Та кинь, їй уже шістнадцять, я добре її підготував, до тому ж вона не дурна, сама мабуть розкусила весь цей безсмачний водевіль, що ми тут граємо вже другий тиждень, щоправда, мила?

— Я помітила... як ваші очі блищать у темряві. — озвалась дівчина, стиснувши руками коліна, — І... за столом ви ні до чого не торкалися, крім вина... Та й цей портрет у кабінеті дідуся... він ще ні з ким так не розмовляв, як із вами...

— Повір, дитинко, моїх батьків зовсім не бентежив той факт, що мій творець зовсім не їв з нами за одним столом ... Хоча і прожив з нами більше десяти років. — добродушно засміялася Беатріс, погладив її по плечу. — Ти вмієш зберігати секрети? Не боїшся, що одного разу за тобою можуть приїхати злі дядьки в чорних плащах і перерізати горло через те, що ти занадто багато знаєш? — примружилася вона, наче намагаючись нагнати страху на свою правнучку.

— Як і всім людям, мені властиво боятися смерті... — відповіла вона через якийсь час, свердливши твердим поглядом обличчя Беатріса. Але вона не відвела очей, навіть незважаючи на те, що не всі витримували довгий час під проникливим поглядом вампірші, — Але приклад дідуся показав мені, що є речі, які не варті того, щоб боятися неминучого, адже смерть... не найстрашніше, що може з нами статися.

— А вона мені подобається. — задумливо кивнула дівчина, повернувшись убік Германа. — Не піднімає вереску, не ставить зайвих питань... Хоча цікавість, що межує з нерозсудливістю, безумовно невід'ємна якість будь-кого, в кому тече моя кров, хоч це й вимагає певної безстрашності. Ось що б тобі хотілося спитати?

— Як... як ви змогли повернути зір моєму дідусяві?

— О—о... це довга історія, люба Ліндо. — усміхнулася Беатріс, підводячись з килима і захоплюючи дівчину за собою у бік бібліотеки, — Розумієш, класична алхімія не завжди здатна досягти ідеального результату, коли справа стосується незворотних ушкоджень людського організму.

— Це справді надовго... — стомлено зітхнув Айзек. Поплескавши себе по пояс у пошуках мішечка з тютюном, він уперся ліктями в коліна, почавши неквапливими рухами набивати трубку.

— Дозвольте й мені... — кивнув у його бік Герман, потягнувшись до чохла з власною трубкою, — Не курив уже багато років, руки

тряслися, не міг ніяк набити трубку, не розкидавши весь тютюн по підлозі.

— Та заради всього святого... — Айзек передав чоловікові тютюн,

— Все одно раніше, ніж за три години вони не повернуться.

Чоловіки закурили, час від часу перекидаючись невеликими фразами та пускаючи клуби ароматного диму. І напевно вперше за багато років Айзек міг би сказати, що... почувається як удома. Мов тут... те саме місце, де його душа зможе знайти спокій поруч із дорогими і небайдужими до нього людьми.

— Це правда? — раптом після довгого затишшя подав голос Герман. — Правда, що вона сказала про ваш шлях?

— Так... — неохоче видавив із себе чоловік, відразу стиснувши зубами мундштук, — Це правда.

— Хм... Я міг би щось зробити для вас?

— Моліться за неї, пане Раух... — уже охоче відгукнувся він, піднявши погляд у його прояснілі сірі, як припорошений снігом озерний лід, очі, — І нехай допоможе нам Бог.

Трьома днями раніше.

Хропіння і гнівне іржання доброго десятка коней, здавалося, затьмарили всі звуки. світу, ударами молота, віддаючись у скронях. Поховані під тупотом копит, що піднімають запилену завись, що стеляться шлейфом за їх спинами. Дзвінки пісні цикад і гулки голоси сов були зовсім не чутні і що там казати, відкинуті на задній план через непотрібність. І коли спокійна дорога встигла перетворитися на пекло?

— Беатріс!

Схопившись рукою за ліве плече, вона ще сильніше пришпорила коня, погрожуючи зламати йому ребра. Але зі спотвореного в скелі рота не вирвалося нічого, крім здавленої гнвної помісі стогін та рику. Плащ великими складками плескав за її спиною, збившись набік, каптур злетів з голови, а зустрічний вітер розтріпав волосся, намагаючись застелити очі.

— Все гаразд... Не відволікайся!

Ззаду були чути рвані гавкаючі звуки наказів, що віддаються, гучним луною, що разносяться в кришталево—чистому нічному повітрі відкритого поля, скрегіт арбалетних скоб і брязкіт лат. Цього варто було чекати, це було передбачувано, проте, як вони могли так безглуздо потрапити в засідку... ніби вони не могли здогадатися, що межі її земель охоронятимуться.

Чортів виродків, нехай тільки спробує торкнутися її сім'ї, вона на ньому жива місця не залишить. Цього разу точно...

— Я можу... забрати нас... — почувся невпевнений крик, що тремтів від болю, — Крокнемо в Безодню, там вони до нас не доберуться... вийдемо... подалі звідси!

— Не смій!!! — прогарчав чоловік, рефлекторно рвонувши поводі, викликавши тим самим обурення свого коня, який і так уже був на межі своїх можливостей, — Ти ж поранена! Це не вирішить наших проблем!

— Ці коні надто повільні!.. — огризнулась Беатріс. — Я навіть своїм ходом дістануся швидше, але я не можу тебе лишити!

— У твоєму стані там нас пожеруть ще швидше!

Прямо між ними просвистів черговий болт, який змусив ко-ней злякано дістатись в сторони, на секунду збивши темп галопу. Зойкнувши від болю в пронизаному плечі, Беатріс мало не впала з коня, в останній момент вчепившись кігтями йому в шию під обурене іржання та потужний ривок голови.

Срібні наконечники, держак, просочені розчином вербени. Така рана затягнеться не відразу, можливо навіть залишиться шрам. Як, наприклад, ті, що у її на зап'ястях. Ну звичайно ж, як могло бути інакше. За п'ятнадцять років ув'язнення на ній було випробувано таку кількість препаратів, що вибрати потрібний під ситуацію було раз плюнути. Ось уже хто знав її краще, ніж рідна матір. Її власний кат.

Повітря розірвало гуркіт пістолетного пострілу, огорнувши їх хмарою густого і їдкого диму. Марнотратило витратити освячені кулі на звичайних людей, але зараз колись було про це думати, а ці люди були не менш небезпечні, ніж тварюки пекла. Стріляти довелося наосліп, з незручного ракурсу, споряджати зброя на-ново просто не було часу, але все одно це було краще, чим нічого. Коні здригнулися і розкотисто заржавіли від переляку рвонулися. уперед. Хоч щось змогло підстебнути їх, давши можливість відірватись хоча б ще ненабагато.

Ця стрибка загрожувала затягнутися. Не розбираючи дороги, вони мчали по полю бік хвойного лісу, що оточував маєток щільним кільцем, вже пізніше переходячи на листя. Там вона вперше пізнала всі «принади» спілкування з духами природи в ранньому дитинстві, нехай не всі вони були такими хаотичноворожими, просто час так співпав. Пізня осінь — не найкращий період для пошуків нірван на свіжому повітрі. Там же вона вперше ходила з цибулею на дичину. Багато всього, чим таке багате людське життя, але тепер... хоч би встигнути туди до світанку. З хвилини на хвилину небо почне світлішати.

Черговий окрик іспанською десь далеко за їхніми спинами і

черговий болт, зі свистом пролетів прямо над її вухом. Незважаючи на солідне екіпірування в вигляді лат і громіздких арбалетів, коней лицарям підібрали сильних і витривалих, які не відставали від них ні на метр. Однак, незважаючи на переваги, одну невелику деталь вони все—таки упустили, стріляючи прицільно тільки вампірше. Звичайно, до її супутника їм не було жодного справи, нею наказ був інший. Основне завдання — нейтралізувати її та відвезти

туди, звідки виходу не буде. Кудись зі стінами більш беззаконними і товстішими, ніж стіни Бельмонта. А для цього і потрібно всього нічого ... просто пробити їй серце.

І за лічені десятки метрів до краю лісу кінь Беатріс спіткнувся, інерції проскакавши ще трохи, перш ніж почати вихилити, підгинаючи задню ногу з пробитим арбалетним болтом коліном. І якби не Айзек, вчасно перехопивши її за талію і перетягнув на свого коня, дівчина точно звернула б собі шию. Неістотна травма, але в їхньому становищі дуже недоречна.

Тонке полум'я майже догорілої свічки час від часу дрібно тремтіло на легкому протягу, відбиваючись у хитромудрих візерунках інею на каламутному склі маленького вікна. Досвітня тиша, що порушується лише важким чоловічим хропінням десь за тонкою дерев'яною стіною. Її тонкому слуху були помітні звуки, що видаються ще однією людиною, але це було вже мірне, сонне, трохи сипле сопіння. Дивно, як Хром і Луїс не заважали один одному в такому тісному приміщенні гостьової спальні таверни, де вони зупинилися, щоб поповнити запаси. Попри все, у їхній присутності їй ставало спокійніше. Попри те, ким вони були. За такий короткий час... вони встигли стати майже сім'єю.

— Я тут подумав про щось...

— М?..

— Ми зовсім недалеко від саксонських кордонів, а тому... Як ти дивишся на те, щоб поїхати додому?

— Та ну що за дурниці. — через деякий час сонно пробурмотіла Беатріс, вище підтягнувши край ковдри, коли вже могло здатися, що вона й не чула запитання, — Як ти собі це уявляєш? Колишній езекутор, контрабандист під прикриттям борделю, святий отець і... вампірша. Не самі найкращі декорації і не найвдаліший час... Для мене так точно... все давно вже закінчено. І надто пізно щось міняти. Нам ніколи, Айзеку...

— Із хлопцями я домовився. І заради цього наші плани можна небагато посунути.

— Якими б вони не були...

— Хоч би якими вони були. — він схилився над дрімаючою дівчиною, поцілувавши її у скроню. Така бліда в ці години, її шкіра яскраво контрастувала з жовтуватою тканиною постільної білизни, прикрашеної простою вишивкою у вигляді польових кольорів.

— Тобі це потрібно. Ніколи не буває надто пізно міняти щось на краще. А зараз... тобі треба добре виспатися.

— У тебе самого марення від перевтоми. — посміхнулася з—під волосся Беатріс, — А зараз ... заткнися і обійми мене міцніше ...

— Тихіше—тише... тримайся...

— Скотина... чортів содомить... — насилу підбираючи вирази, втискаючись спиною в холодну стару стінку нори, Беатріс билася об неї головою, стискаючи пальцями поранене плече, що палахкотить болем. Шматочки землі обсипалися прямо їй у волосся, забруднюючи і без того брудне обличчя, — Ублюдок, тварина, падаль ... Щоб земля горіла під твоїми ногами... Будь ти проклятий, Антоніо Летто... будь ти проклятий ... — її голос поступово сходить на шепіт, а груди здригнулися, не вмішуючи емоції.

Хто б ще додумався до просочення з вербени, при цьому будучи не в змозі навіть освятити наконечники болтів. Нехай зараз це частково і зіграло їм на руку ... за все є ціна. І через силу, що давала їй кров, інквізитор заплатив щонайменше літургічною ім-потенцією. Навіть найсильніша молитва з його вуст тепер тільки

лоскоче їй нерви, але ось срібло і вербена ... їм начхати на всю цю метафізику. І навіть зараз, замість того, щоб з'явитися їй на очі особисто, він посилає своїх похвостів сторожити поріг її дома...

— Болта треба дістати... — тихо промовив Айзек, розрізавши сорочку на її плече, відкриваючи своїм очам весь масштаб ушкоджень. Шкіра навколо дерева почорніла від горбистої кірки синців, плоть опухла і пішла яскраво—фіолетовими лініями кровоносних судин, що стелилися до самих ключиць. Прямо з рани сочився бурий гній, що віддає всім спектром ароматів протухлої плоті. Чоловік скривився, з жалем подивившись у очі дівчині, що весь цей час не зводить палаючих відчаєм очей з його обличчя.

— Так безглуздо ... — похитала вона головою, скрививши губи в усмішці, — Просто болт в плече, у звичайних умовах я могла б боротися, навіть не виймаючи його... але це ... Ти ж розумієш, що рана навіть не затягнеться, якщо ти його дістанеш?

— Буде ще гірше, якщо ми його не дістанемо. А ти зараз маєш бути всеозброєння. — насупився він, закочуючи руки.

У вузькому просторі нори, де вони ховалися від погоні, йому було важко сидіти, навіть підігнувши ноги. Це місце раніше було вовчою печерою. В тому самому яру, де вона пролежала цілий день до прибуття рідних під покривало вологої хвої та прілої трави, коли їй було сім. Раніше це було місцем, де вона згодом була досить часто, коли усвідомила, що ті, кого їй карали боятися все життя, насправді можуть бути вірними товаришами та надійною опорою. Граючи з цуценятами, вона разом із ними вчилася знову ставати частиною навколишньої природи. Однак так було лише до неї від'їзду. Тепер це була просто нора в землі... де навіть не залишилося запаху вовчої вовни, а місцями обвалені склепіння довелося прокопувати заново.

Колись ця земля належала їй за правом визнання. Нехай і недовго. А тепер... різниця, що яскраво кидається в очі, приголомшувала. Хто б що не говорив, залишивши ці ліси сто років тому... вона позбавила свого заступництва і цю землю. Позбавивши сили її мешканців. Позбавивши священних вовків їхнього головного ватажка.

— Не хвилюйся, просто довірся мені... — спроба посміхнутися вийшла непереконливою, — Дивись тільки, не відкуси мені руку.

Беатріс невпевнено кивнула, тремтячими пальцями обхопивши його передпліччя, м'яким рухом губ цілючи шкіру в брудних розлученнях, де часто і спекотно билася блакитна доріжка вен. Це був жест подяки та згоди, і вже в наступну мить її тіло розірвав жахливий біль, що змусив рефлекторно стиснути щелепи, з гарчачим стоном впиваючись у плоть.

— Тихо... Пий... — долинав до неї тихий шепіт крізь агонію. відволікайся...

Навіть не працюючи облизувати губи, ігноруючи поточну по підборідді кров, Беатріс намагалася не думати ні про що, орієнтуючись лише на звуки його голосу. Плече розривало від болю, що накочує хвилями, коли кров поштовхами випливала з рани, а зупинити серце було не можна, та й просто не було сил. Айзек схилився над нею, другою рукою гладячи по голові, перебираючи брудні та мокрі пасма, вдихаючи аромати свіжої хвої та сирої землі.

Тільки він міг ось так спокійно сидіти поряд з нею, притискаючи до грудей, поки не пам'ятаючи себе від люті та болю, вона п'є кров прямо з його рук. І ця кров, незважаючи ні на що, надавала їй сил найбільше. Практично миттєво відігнавши скручуючий біль від серця, ганяючи її все далі і далі на своє вогнище, щоб там кров упереміш з гноєм поступово переставала сочитися під шкірою, що затягується. Звичайно, цього було недостатньо для повного одужання, але через якийсь час їй все ж таки довелося позначити межу та змусити себе зупинитися. Щоразу це було подібно до відриву Шматок від серця ... відмовляти собі в розкоші випити його насухо. Почервоніння та пухлина підуть не відразу ... але вона хоча б перестане стікати кров'ю, втрачаючи сили.

Несміливо і невагомо проводячи кінчиком язика по шкірі, вона зализувала його рани, іноді обмокуючи язиком почервонілі губи. — Ось бачиш... спрацювало. — М'яке торкання теплих губ до її голови, — Зараз зробимо перев'язку...

— Божевільний... — міцно замружилася Беатріс, кінчиком великого пальця недбало втираючи кров з обличчя. Попри все, посмішка все одно була схожа на оскал, нехай уже й не такий ворожий, — Ти знаєш, що ти божевільний?
— Тобі це й подобається.

Ще якийсь час у лісі над ними можна було розрізнити сполохи смолоскипів, що відбиваються на вологій землі схилу яру, і уривчасту мову переговорів. Таку чужорідну у цих місцях. В останні роки перед заміжжям цей ліс був їй другим будинком, хто міг би подумати, що зараз вона ховатиметься від іспанської інквізиції у норі, де колись давно вона годувала цуценят здобутою нею на полюванні дичиною. Завидна впертість і нелюдська витримка ... що ж у підсумку візьме гору?

— Я... порву їх на частини... — приречено зітхнула дівчина, знову заплющивши очі відкидаючи голову на стіну нори. Біль у плечі ще не вщух до кінця, але зараз принаймні їй уже не ставало гірше,
— Винищу в пилюку ...

— Почекай ще трохи, люба... — стиснувши долонею її коліно, Айзек обвів задумливим поглядом склепіння печери.

Було зрозуміло, що немає сенсу сподіватися, що вони підуть. Вони будуть рити носом землю, доки не доб'ються свого. А це означає, що кривава лазня лише питання часу. Десь над густими кронами сосен можна було розрізнити блакит зорі, що зароджуються. І нехай густа хвоя забезпечувала рівномірну тінь, а в яру все одно було темно, факт залишався фактом... час на події було закінчено. А чекати до заходу означало підписати собі смертний вирок, буквально повторивши події, що передували їй ув'язнення в кастильської в'язниці.

— *Busca el hoyo!* (Обшукати яму!) — почулося звідкись зверху.

— Почалося... — спохмурніла дівчина, посмикнувши вухом у бік джерела. звуку. — А я все гадала, коли вони нарешті подумаються до цього...

Перехопивши в руці довгий ніж, Айзек лише миттю оглянув перев'язку на її плече, при цьому не прагнучи утримувати свою супутницю. Ролі у їхньому дуєті були цілком конкретними і мішатися один у одного під ногами було безглуздо. Скривившись від болю, Беатріс присунулася до краю нори, змахуючи здоровою рукою, ніби перемішуючи воду в котлі, плавно перебравши пальцями повітря. Не сталося нічого... або навколо ніби стало темніше?

Кроки ніг у латних чоботях, що ламають гілки, ставали дедалі ближче. Темрява в ямі ставала дедалі густішою. І вогні смолоскипів, почавши коптити і тріщати, незабаром стали гаснути один за одним. Тихий шелест переговорів, швидка хода перебудовується для оборони та нападу загону. Звичайні вояки, закуті в сталь, серед них навіть не було священика. Як необачно. І наврод чи вони розуміли, в яку пастку поводяться самі себе.

Коли брязнув падаючий шолом і перше тіло повалилося на землю з переламаною шиєю сказати було важко. Але тут же брязнули мечі і затремтіла тверда раніше мова. В наступний момент заскрипіли стискані одухотвореної п'янкою лати, а Айзек, що прослизнув вужем поруч з нею довершив розпочате, встроївши ніж прямо між пластин у нагруднику. Йй було важко контролювати кілька щупалець відразу, але її супутник бачив у темряві не гірше, а тому швидко реагуючи на її дії, наче пугач кігтями впивався ножом у скуту її жертву, вчасно уникаючи сліпих атак з боку. Орієнтуючись лише на слух, лицарі чекали на битву з двома супротивниками, але Беатріс навіть не покидала нори, однією рукою лише маніпулюючи путами, не даючи завісі розвіятися під тиском висхідного сонця.

Останнє тіло впало на землю якраз коли сонце зійшло над горизонтом, роблячи сизо—сіре повітря в лісі свіжішим і чистішим, прокреслюючи яскраво—жовті смуги на землі. Лише притиснувши тіло ногою, що вибралася назовні Беатріс з хрускотом і скреготом зминається стали роздавила грудну клітину ще хриплячому з пробитим горлом людині. Усіх їх потім слідує методично розкидати по всьому лісі, бажано по частинах, нехай вовки, що залишилися тут влаштують бенкет, проте через деякий час виявилася проблема серйозніші витрати часу на розчленування тіл.

— Одного не вистачає.

— Ах ти ж худоба! — скалячись проревела Беатріс, лавіруючи між дерев, змащуючи простір навколо себе наче м'яті простирадла.

Айзек же, незважаючи на всю свою фізичну підготовку та її занепад сил, все ж таки не встигав за нею, досить швидко залишившись десь позаду. Сонячні промені Іноді смугували її по обличчю розпеченими прутами, але тепер було недозвільною розкішшю звертати на це увагу. Іди він живим усім їм кінець.

Проте, як швидко вона не бігла, вже було надто пізно. Залишивши поле битви практично відразу після початку м'ясорубки, чоловік встиг дістатися крайки лісу і, відв'язавши від дерева коня, вже на весь опор мчав полем у бік тракту. Східні промені суцільним полотном застелили поживку трави. Ледве встигнувши загальмувати, розриваючи під своїми ногами землю, Беатріс впала в голки, що обсіпалися з дерев, прямо на лінії світанку, розірвавши повітря нелюдським криком. І не зупинити, не дістати. — Лягай! — пролунав хрипкий окрик позаду неї, і в останній момент дівчина встигла впасти обличчям у колючу хвою за секунду до того, як над нею головою просвистіли дві шестиграмові кулі. Переляканий гуркотом пострілу кінь рвонув далі, скинувши з себе тіло з простріленим навиліт шоломом, встигнувши шляхом як слід промісити його під своїми копитами.

Кришталево—чисте повітря світанкової години ніби дзвеніло від тих, хто його наповнив. голосів останніх птахів цього сезону і шарудіння мишей десь у траві за зрозумілими причинами так рідко дозволяючи собі милуватися світанками, крізь агонію погоні вона сприймала те, що відбувається як сон, як наслання, здавалося, забувши про те, що за кілька сантиметрів від її носа починається випікаюча заграва денного світила. Чарівність природи, що прокидається непередавана легкість уникнутої загибелі.

Як зачарована, Беатріс ще деякий час вдивлялася коні слідом, мруживши очі від ріжучого їх сонця, ніби не вірячи вдачі, що звалилася на неї, опритомнівши лише тоді, коли відчула тепло, що опустилася їй на плечі плаща.

Відбиваючись у водних потоках, яскраві зірки тремтіли, коли до них торкалися рукою. Сидячи на березі струмка, зірвавши залишки сорочки і склавши біля себе корсет, Беатріс час від часу занурювала руку в крижану воду, віддираючи з плеча кірку запеклої крові. Ледве розплющивши очі після заходу сонця, вона не промовила ні слова, мовчки вирушивши до води, щоб промити рани і подумати про те, що сталося. Тільки зараз, через, здавалося, вічність, вона задумалася про те, яку небезпеку наражає тих, хто колись був їй дорогим. І що весь цей час на межі її земель обшивалися ті, через кого вона провела п'ятнадцять років під землею, прибита срібними цвяхами до хреста. Усі її подвиги і звершення ... порожній звук порівняно з тим, що щойно сталося. Вся її сила і влада... ніщо перед ризиком життя її рідних.

— Я чую, як ти дихаєш... — глибоко зітхнувши, тихо промовила вона. — Навіщо ти так рано встав?

— Зі мною все буде гаразд... — роздратовано відгукнувся Айзек, ніби нехтуючи предметом її занепокоєння, — Як твоя рана?

— Завдяки тобі... до того часу, як ми дістанемося, від неї залишиться лише невеликий рубець. Ти втратив дуже багато крові через мене, ти впевнений, що ми маємо вирушати сьогодні? Я можу сходити на полювання, щоб ти хоча б ще кілька разів поїв.

— Я був би дуже цьому радий ... — Опустившись поряд з нею, чоловік запустив пальці в мокрі від води пасма її волосся, суцільним полотном, що обтягло її тіло, — Але, враховуючи обставини, чим швидше ми дістанемося до маєтку — тим краще. Тобі потрібний спокій, а мені...

— У моїй кімнаті колись були дуже м'які ковдри... — підняла брову Беатріс, усміхнувшись краєм губ, — спатимеш... як убитий.

— Тільки після того, як ти вразиш мене в серце... — відпустив він жарт у відповідь, схилившись губами до її блілого плеча. На що дівчина лише м'яко усміхнулася і опустила голову, доторкнувшись до ним лобами.

Ніч була в самому розпалі. У лісі знову кричали сови, а десь далеко, пройнявши виттям холодне повітря, вийшли на полювання вовки. Сьогодні на них чекав багато накритий бенкет.

На все воля Господа...и неисповедимы пути Его

Кроки лунко розносилися по довгих пустельних коридорах. Вони освітлювалися лише рідкісними ліхтарями в грубих кованих канделябрах, тьмяне тремтяче світло, що розливають по стінах. Тишу порушували лише мірний стукіт підборів по каменю і шелест довгого шлейфу плаща по підлозі. Навколо було напрочуд тихо, хоча, чого вона очікувала, сутінки вже опустилися на землю і ніч вступала у свої права. Давно вона не була в цих краях, а тут і поготів. Їй тоді ще дуже хотілося вижити. Може бачила краєм ока, але щоб вступити в стіни... боронь Господь...

Лише показавши хлопцеві в мантиї на вході якийсь папір, вона без стуку увійшла у кімнату, безпомилково визначивши шлях у довгих гіллястих коридорах та однакових дубових дверей. Нехай вона ніколи не була в монастирі Сент—де—Труа особисто, але була досить докладно чула про це місце. щоб знайти потрібні їй двері.

— Доброго вечора... — тихо привітала присутніх дівчина, озирнувшись на всі боки.

Вона застала місцеве населення за якимись зборами, бо народу тут було явно більше, ніж звичайно. Уздовж книжкових полиць стояли люди в рясах групами по двоє—троє, перегортаючи в руках якісь сувої і тихо перешіптуючись.

— Так?.. — підняв голову сивіючий чоловік у коричневій рясі, поруч із яким стояла велика людина, одягнена в легку шкіряну броню.

Було видно, що у дорозі він звик проводити більше часу, ніж біля вівтаря. Він стискав у руках акуратну зв'язку сувоїв, настільки старанно намагаючись здаватися задумливим і грізним у суспільстві раптової гості, що, здавалося, його брови скоро не витримають натиску один одного, зім'явши чоло між собою, наче ковальське хутро.

А їй уже було здаватися, що вона відвикла ловити на собі подібні погляди...

— Що ця... тут робить? — прошипів той йому на вухо, але вищезгаданий чоловік лише роздратовано шикнув на нього, піднявши руку у закликаючому до мовчання жесті.

Риси його обличчя трохи пом'якшилися, розгладжуючи сухі зморшки у куточках очей і на лобі, а губи ледь помітно здригнулися, коли він піднімав на дівчину з поверхні столу проникливий погляд своїх глибоких горіхово—золотистих очей.

— Так, пані... сеньйора. Чим зобов'язаний вашому візиту?

— Я до вас у справі, батько О'Брайан. — відповіла дівчина, склавши руки на грудях, переминаючи пальцями прикрашений сапфірами срібний гудзик на багато обробленому плащі кольору нічного неба, що обтягував її точену фігурку, трохи розширюючись під грудьми і спадаючи до підлоги великими складками, — Приділіть мені трохи вашого часу? Мені дуже приємно побачитись з вами... знову. І в більш мирних обставин.

— Так Так звичайно. — він був підвіся, щоб попрощатися з присутніми, але гостя підняла руку, похитавши головою.

— Ні, не варто, нехай вони залишаться. Мені нема чого приховувати.

— Як вам буде завгодно. — Знизав плечима Генрі, знову опускаючись за стіл, — Так чим зобов'язаний вашому візиту? Ви пройшли такий далекий і довгий шлях.

— Я розумію, що минуло вже достатньо часу... майже півроку, — почала вона, опустивши погляд, заправивши за вухо пасмо вороного волосся, але стіни тиснуть на мене. Нестерпно сидіти однією в чотирьох стінах... його стінах.

— Хто це така...

За її спиною, ховаючись у тінях, тихо шепотіла зграйка із трьох молодих братів. Цю жінку вони бачили тут уперше, і їх чимало дивувало, що батько О'Брайан з нею добре знайомий і заради неї перервав збори ради. Він говорив максимально тихо на межі чутності, але дівчина все одно рефлекторно повела вухом у його бік.

— Ти що?! — витріщив на нього очі його співрозмовник. — Пам'ятаєш цю заварушку років тридцять тому, через яку тут на вухах стояв весь монастир та половина Європи на додачу?

— Та щоб мене чорти... — через якийсь час напружених спогадів вигукнув юнак, вчасно закривши долонею рота... — То це вона?! Але як?!

— На все воля Господа ... — повернула голову в його бік Беатріс,
— І несповідні шляхи Його.

— Амінь. — кивнув святий отець, який не спускав погляду з стоявшої перед ним жінки.

Юнаки біля полиць миттю заглохли, наче набравши до рота води. Вони, як і багато їх братів віком і досвідом старших за них самих, не вірили своїм очам. Жінку, що зараз стояла в кімнаті, вони вважали легендою, якщо не вигадкою або злим жартом. Її ім'я не вимовляли вголос, а за будь—якої згадки в бесіді шалено хрестилися. І, виходячи з того, що було про неї відомо, те, що вона зараз стояла перед ними цілком собі жива і здорова, з плоті і крові, що вводило всіх присутніх у глибокий когнітивний дисонанс.

— У будь—якому разі, незважаючи ні на що, я радий вас бачити, сеньйора де ла Ронда... — м'яко посміхнувся чоловік, переплетивши пальці перед собою на столі. — Так чим я можу допомогти вам зараз?

— Так, у мене до вас є цілком конкретне прохання, святий отче. — кивнула дівчина, не забираючи пальців від гудзиків. Було видно, що вона помітно схвильована і не може відразу підібрати слів, — Я не можу більше виносити самотності. Зараз я живу в маєтку зовсім одна. Ніхто навіть не приїжджає в гості за старою дружбою ... з тих пір, не пишуть листів. Наче я прокажена якась. Ми через стільки пройшли разом, а тепер... Слуги майже не розмовляють зі мною, відгукуючись лише за крайньої потреби, а через свій нинішній стан я не можу займатися тим, чим займалася колись, я не знаходжу собі місця... Я... — журилася Беатріс, свердлячи сліпим поглядом паперу на столі, — Я думала... може хоча б тут... я знайду собі якесь заняття здібностей і послужу Господу всім, чим зможу...

— Тихіше тихіше. — стрепенувся Генрі, дивлячись, як почало бліднути її обличчя. Схопившись із—за столу, він схопив крісло з кута кімнати, попередньо зігнавши нього якогось молодика і поставив його поруч із дівчиною, підтримавши її за руку, допомагаючи сісти.

— Води принеси, дурню, живо! — махнув він рукою у бік дверей,

які тут же лягнули, розносячи вже знайому нам луну коридором упереміш з поспіхом кроків, що віддаляються.

— Дякую вам, Генрі... — зітхнула дівчина, почавши розстібати плащ, щоб стало легше дихати. Розстібнувши верхні гудзики, вона відчинила його підлоги убік.

І тут же в кімнаті повисла напружена тиша, наступної секунди що розірвалася гуркотом відхитнулися прямо в книжкові полиці людей, що стояли понад стінами. Попадали книги і зашелестіли упушені сувої, піднімаючи хмарки пилу. Але ніхто ... не промовив ні звуку. У цей момент рипнули двері, до кімнати повернувся служка, подавши дівчині кубок з водою.

— Дякую... — усміхнулася юнакові Беатріс, приймаючи кубок, не знімаючи другої руки з живота, що помітно округлився. — Щось не так, святий отче?, — Голос її здавався незворушним, але в ньому виразно прорізалися гордовиті нотки.

Але той лише трічі осінив її хресним знаменням, перш ніж розліпити тремтячі губи.

— Це?

— Так.

— Хто?

— Хлопчик.

— Скільки?

— Шість місяців.

— Але як...

— А ви думаєте, він даремно віддав за все це своє життя? — раптом підвищивши голос вибухнула Беатріс, насупивши брови і піднявши верхню губу, по старій звичці намагаючись оскалитися, — Думаєте, він даремно витратив на це стільки сил і часу?! Думаєте, Господь був би байдужим до його жертв?! я ще ніколи не відчувала себе так, Генрі! Мені ще ніколи не було так важко! Я фізично відчуваю на плечах усі прожиті мною роки! Сто п'ятдесят сім чортових літ!

— Прошу вас, тихіше, сеньйоре! — підняв руки чоловік, стиснувши голову в плечі під її палаючим поглядом, що лякає контрастним з холодним виразом

— Так, я чув про ваші... метаморфози, але я не думав, що ви зможете повністю відновити свої життєві функції.

— Щоденна терапія, вправи та молитви, звісно, зробили свою справу. — Знизала плечима дівчина, відставивши в бік порожній кубок і склавши руки на животі. — І ви знали б більше, прояви ви більше участі в новому житті свого старого учня. Хоча, звичайно... спочатку було нелегко... Пам'ятаю, як він вперше намагався змусити мене з'їсти м'ясо. Я трохи було не задихнулася, поперхнувшись, бо забула, що його треба спочатку прожувати ... — посміхнулася вона, опустивши тьмянний погляд на переплетені пальці. — Як це було давно... але здається, що лише вчора.

І знову в кімнаті повисла тиша, яка порушувала лише рідкісне збите дихання не ризикують виходити зі своїх укриттів чоловіків. Полум'я свічок, ще хвилину тому нестримно металося і піднялося вгору на добрі двадцять сантиметрів, знову стихло, звично погойдуючись на протягу.

— Так ось ... — зітхнула Беатріс, піднявши помітно похоловілий погляд на чоловіка перед нею, що з глухим звуком плюхнувся на стілець назад за своїм столом. — Власне, чому я тут... Я знаю, що ваші лиха ще й не бачать горизонтів, батько О'Брайан. Зло завжди було, є і буде. І воно не спить. А в силу своїх умінь і знань у магії, фехтуванні та алхімії, якими я маю в своєму розпорядженні, я можу багато чого запропонувати вам, так само, як і при підготовці бойових служб братів, діловодів ... інквізиторів. — Вона примружила погляд, — До того... я хочу, щоб моя дитина продовжувала справу свого батька.

— Я чув про ваші різнобічні вміння, сеньйоре. — кивнув чоловік, провівши рукою по обличчю, стерши піт і протерши посинілі губи, — Але чим ми можемо вам допомогти?

— Ви дасте моему синові найкращу освіту, яка тільки може запропонувати ваш монастир. — Заявила дівчина, не спускаючи з нього твердого погляду карих очей.

Вони так і не змогли повернути собі колишній колір, а змішаний з червоним зелений, у результаті дав лише карій

— Вкладіть йому в руки зброю, і він служитиме на славу нашого

Господа і його дітей. А я, якщо виживу під час пологів, а я планую вижити... буду надавати підтримку у підготовці та навчанні як його самого, так і братів, а також інформаційну підтримку з будь—якого питання, якою буде вам цікавий. З усього вищесказаного само собою виходить, що я залишусь тут. Екіпаж із найнеобхіднішими речами стоїть у дворі, і прислуга чекає подальших розпоряджень. І не забувайте, ким я була до того, як померла, перш ніж подумаете мені заперечити... Може ви знаєте пустку, що простягається за лісами недалеко від передмість Лейпцига?

Чоловік напружено кивнув, тремтячою рукою намагаючись налити собі вина пляшку якого він тишком—нишком витягнув з—під столу.

— Так ось, це я так не порозумілася з тамтешніми фейрі, коли мені було шістнадцять ... Це було здається в році так ... — Вона підняла руку, задумливо поворухнувши пальцями в повітрі... — Тисяча п'ятсот першим?

— Другим... — проковтнув Генрі, все—таки впоравшись із пляшкою, незважаючи на приголомшені погляди своїх побратимів, що застав святого отця за подібним заняттям відкрито.

Дівчина відповідно кивнула у відповідь, знову опустивши руку на колишнє місце.

— А я дивлюся ви підготувалися... — важко зітхнув Генрі, змірявши поглядом Беатріс, що посміхнулася, — Але... що ви зможете запропонувати нам замість такої послуги, щоб уникнути супутніх... незручностей? Як ви розумієте... ви особа дуже відома, і в багатьох ваша поява, а тим більше проживання тут викликає шок... У нас чоловічий монастир. І...

— Рада, що ми дійшли згоди і мені не довелося вдаватися до цього... — перебила його Беатріс, діставши з—за брами тонкий сувій, запечатаний сургучною печаткою із родинним гербом сім'ї де ла Ронда. Генрі, долаючи себе, потягнувся вперед, щоб взяти папір, але дівчина відсмикнула руку зі свитком назад, з усмішкою похитавши головою і відразу прибравши його назад.

— Що це? — глухо поцікавився чоловік,

— Його остання воля. — піднявши брову, коротко кинула Беатріс.

Поправивши комір плаща, вона втомлено зітхнула, на мить заплющивши очі. Те, чим їй зараз доводилося займатися, обтяжувало її, змушуючи все тіло напружуватись у судомах, але вона усвідомлювала, що це необхідно. Після всього, через що їй довелося пройти, це було єдине місце, де вона могла знайти допомогу та підтримку. Останній притулок для заблудлої душі, відмотує свої останні роки на цій землі, перш ніж відповісти за все, що вона наробила. Але... чорт забирай цю грішну землю... все це варте того. І вона зробить усе, що від неї буде потрібно, зробить з гордо піднятою головою і посмішка на обличчі. Тому що тепер вона відповідає не лише за себе, підняла голову в глузливому жесті, провівши руками вздовж усього живота, накритого важкою, теплою тканиною.

— Ви питали, що ви отримаєте натомість суспільству моєї скромної персони?

Вона сумно усміхнулася, похитавши головою, ласкаво провівши пальцями по складкам сукні... Її персональне... останнє диво. Так важко що дісталось і так дбайливо охороняється. Здавалось б, що в цьому такого, але, якщо згадати, ким вона була... все вставало на свої місця. Так, вона на здивування швидко йшло «на правку», струм енергій у її тілі повільно, але відновлював хід, і коли до неї повернулася її магія, Беатріс почала замислюватися про те, а чи не піти їй далі?.. Він заслужив... після всього того, що він для неї зробив, буквально поклавши своє життя на вівтар її порятунку, він заслужив безсмертя. Безсмертя у тій формі, яка зазвичай доступна лише смертним.

Але ... як це зазвичай буває, за все в цьому житті доводиться платити, а іноді особливо дорого, особливо коли ти повертаєш до життя те, що було мертве вже понад півтора століття. Коли ти намагаєшся дати можливість тому, хто оживший труп породити нове життя. Усі завмерли у напруженому очікуванні, тихо перешіптуючись у наївній надії не бути почутими. І через якийсь час вона облизнула пересохлі губи, піднявши погляд на святого отця. Що надто добре розумів, про що йдеться, щоб не перекинути в себе залпом черговий кубок найтерпкішого вина, яке в нього було.

— Сеньйора Айзека де ла Ронда II—го.

Всі в залі здригнулися, різко набравши повітря у зведені в напрузі легені. Хтось тихо вилаявся в зім'ятий рукав, а Генрі після короткої паузи лише здавлено посміхнувся, похитавши головою. Незважаючи на манірність жести, він не висловлював злості, швидше він ніби радів якийсь дуже хитрому жарту, яку з ним розіграло життя.

— Хай збереже нас Господь... сеньйора де ла Ронда. — тут же пом'якшившись, усміхнувся він, дивлячись кудись крізь складки сукні на її животі, — Хай бережи нас Бог...

Animi cruciatus

Монастир Сент—де—Труа. 1645р.

— Ну що ви хочете тепер почути від мене?.. Як я дійшла до такого життя? — важке зітхання і в темряві зашелестіли складки сукні, що стискалися в руках, Ви знаєте мою біографію краще, ніж я сама її пам'ятаю. Але якщо питання ставиться саме таким чином... що ж, гаразд, тоді почнемо з самого початку... Повернімося на півтори тисячі років тому.

Холодно. І нехай тепла хутряна накидка на плечах і створювала якусь ілюзію комфорту, проте не зовнішній холод зараз морозив найбільше. Йшов до кінця другий місяць літа, навіть уночі тут не було так холодно, щоб мерзнути. Але при оранні цього давно безплідного поля лід проривався здавалося з самого серця, розриваючи душу... досі так незвично.

— Може, мені було й більше, цього я вже не пам'ятаю, але вперше цей світ я побачила саме тоді. Коли сюди прийшов батько. Наш світ був знищений війною, і він пішов сюди, забравши мене із собою, давши життя у фізичному тілі. Про нього ви звичайно ж

дуже мало знаєте, крім того, що ця істота незбагненно людському розумію. Втім, як і моєму теж... У нашому рідному світі магія була чимось самим собою зрозумілим, рідко хто бував повністю до неї нездатний, так що напевно тут його можна було б рахувати магом. Наші шляхи рідко перетиналися з того часу, лише зараз, і нехай більшу частину життя ми провели порізно, я постійно відчуваю його присутність поруч із собою. Чи нудьгую я по ньому? Постійно. Але я чудово усвідомлюю те, що наші шляхи навряд чи колись перетнуться знову, найближчим часом так точно... Вовки—одинаки, навіть у межах своєї зграї. — Вона важко зітхнула, Похитавши головою, Перший мій спогад — мати, що купається в запруді у Байкалу. Її медове волосся кучерявим водоспадом спадає до пояса. Потім вона обстригла їх... а в очах хлюпається тривога. Душа її в сум'ятті, не знаю навіть, чи жива вона зараз. Немов наяда... нереляна істота, хай і людина. Звичайно, вона мала розвинену інтуїцію і деякі здібності до зіцленню, що в поєднанні з батьківською спадковістю і зробили мене той, хто я є, але насамперед вона була знатною особою, дочкою старости тих місць, вигнаної із сім'ї за зв'язок із чужинцем. А батько... того дня він пішов від нас. Пішов на війну, яку виграв. Зараз він виглядає зовсім по—іншому, нехай тіло та залишилося тим самим. Він був смаглявішим, карі очі... Стрункий і витончений, зовсім не схожий на мешканців тих місць. Історію його смерті та посмертя, що наздогнало його вже після тих подій, що підуть далі, з вашого дозволу, я залишу в таємниці. Скажу лише, що по тому, як зупинилося моє власне серце, я більше жодного разу не бачила його. Подальша його доля поки що мені не відома. Але він не хотів покидати нас тоді, адже ще кілька місяців і народилася б я. Але часом так буває, що, якщо хочеш когось добра, його треба відпустити... Тоді й почалася моя історія.

На якийсь час у темряві знову повисла тиша. Вітер бився у вітражі, рипіло дерево. Глуха ніч. Тільки в цей час їй було найлегше хоч якось розслабити розум. Вона не могла бачити, але відчула, як її співрозмовник кивнув головою, спонукаючи продовжувати. — Мені було шістнадцять. До цього вже два роки я жила сама в сусідньому селищі на правах служниці на капищі місцевих духів.

Щось на зразок батьківського напутності щодо мого виховання, як тоді сказала мені матір. Медитації, полювання, духовні практики на природі в повній самоті, адже мені треба було освоюватися в зовсім чужому для мене світі. Моя мати не могла повною мірою присвятити мене до деталей, тому що батько ніколи не був багатослівний, коли справа стосувалася деталей його минулого, а мені просто не з чим було порівнювати. Але це вже не має жодного значення, адже коли я повернулася додому, вдома вже більше не було. Були лише обвуглені останки. Уламки стін, що тліють зсередини залишки меблів, що розносяться вітром по березі, і обгорілі до білизни кістки моєї матері. Вони... спалили її живцем у її ж будинку. Все, що в мене залишилося в житті, — це попіл. Тоді в мене і з'явився мій демон—охоронець. Ейжин. Вогняний монстр, що веде за собою військо, що майже винищило мою рідну землю. Він приходив кілька разів у різний час, катував мою матір, шукав мого батька, але знайти його так і не зміг. Видно, незважаючи ні на що, самі духи прогнівалися на нього за те, що чужинець зазіхнув на їхні священні традиції і... таким жорстоким чином вирішили провчити нас. Батько потім вигнав його із наших земель, а мене той залишив в живих напевно винятково забави заради. Ви не уявляєте, що це таке. Ви ніколи не бачили нічого навіть близько схожого. Втілене божевілля. Лють у обладунках, повитих витравленим на них плющем. вичорнених гаром. Шкіра, як мрамур на цій самій підлозі, а очі ніби горять зсередини ... Вперше ми побачили лише близько ста років тому, коли я позбавила його фізичного тіла. Але тоді мене як громом уразило. І я бігла. Через весь світ, через століття, змінюючи одне обличчя іншим, я боялася лише одного — що він знайде мене. Знайде та вб'є, знищивши душу. І все було дарма... все, чого батько хотів для мене, сховавши у цьому світі. Давши мені шанс на найкраще майбутнє. На майбутнє взагалі...

— Не хвилюйтеся... — почувся тихий голос десь поруч.

— Все гаразд. — махнула вона рукою. — Просто й досі важко повірити, що його немає. Був час, коли в кожному тріску полена в багатті я чула його голос... А коли я створила свій меч... біль-

шої дурниці я у своїй життя не робила. Про це ніхто не знав, але Айзек відчув відразу. Уламок метеоритного меча Ейжина в сталі караючого, що був провідником його волі навіть поза тілесною оболонкою. Що смоктав із мене страхи в обмін на сили і лють, що спонукала мене до ще більших безумств. Думаєте, я шукала помсти? Ні, свою помсту я знайшла ще тисяча п'ятсот вісімдесят шостому році, коли знесла йому голову ... Це моє горе виливалося назовні кров'ю моїх ворогів, кінця яким не було видно завдяки моїм «друзям», на яких я працювала, доки жила в Мілані. Я заплуталася у собі. У помсти за матір, у відданості батькові, в любові до Айзека ... Все змішалось, звівши мене з розуму, змусивши блукати у трьох соснах десятиліттями. І зупинитися не вистачало духу. Неначе... одержима. Я чекала, що мені полегшає, думала, своєю жертвою я роблю світ краще ... чи це не називається гординою? Але що могла? Монстр без душі, без цілі, без майбутнього. Навіть черепахи, щойно з'явившись на світ, знають, що потрібно йти до моря... Мій же шлях лежав лише у темряві.

— Не кажіть так... ви знаєте, що це неправда.

— Вищий закон розсудить нас... — зітхнула дівчина, похитавши головою. Зараз я несу цілком закономірну розплату за свої гріхи, але іноді мені здається, що мій хрест незрівнянно легший за те, що я заслуговую на самому справі. Чи не ув'язни я по горло в цій всесвітній бійні, дивись, я б встигла вчасно... Проте не зрозумійте мене неправильно, отче О'Брайан. Я жалкую не про ким я була і що робила. Моє прокляття було для мене чим завгодно, але точно не тим, що мене тяжіло. Я жалкую лише про те, що це навіть не допомогло мені виконати накресленого належним чином...

— Кожен несе той хрест, що йому під силу. І ви самі чудово знаєте, що рівновага — понад усе.

— Воістину так.

— Але все було не так просто, як вам здавалося?

— Так... — розгублено озвалась дівчина, — Віктор вирішив, що буде краще, якщо все буде йти своєю чергою. Якоюсь мірою я його розумію, хай мені до Досі важко з цим змиритися. Я б збожеволіла, дізнавшись, що все, через що мені довелося пройти

за останні тридцять з лишком років — не плід мого змученого ельфійським чаклунством підсвідомості. Коли я знову побачила Штайнхалль вперше за межами своїх видінь, вже після свого звернення, я не згадала його. Вам буде важко це уявити. Я не знала, що за люди там, я не знала, що з ними сталося, мені навіть їх було видно, оскільки вони були глибоко під землею. А Айзек... там і почалося те, від чого ви намагалися зцілити його стільки років. Через що він став тим, ким він був. Частина моєї душі, що так і залишилася блукати у стінах замку тоді «станцювала на голці його долі»... Все, що у мене в результаті вийшло це відкрити для нього портал у Безодню, подалі від того чудовиська, зате обійми до всіх інших. Але ж він вижив. Дорогою ціною, це не виправдовує мене. Ніщо не проходить безслідно для смертних, що бачили виворіт Пекло. Там час тече зовсім інакше, ніж у нашому світі. У нас не минуло й хвилини, але там пролетіли роки. Там, щоб вижити серед чудовиськ, самому необхідно стати чудовиськом. Уявляєте розум тридцятирічного чоловіки в тілі підлітка... Монстра у людському обличчі. звичайно уявляєте. Ви бачили все це на власні очі. І спалах, що пронизав моє тіло, тоді досягла самого дна. Осколком моєї розбитої на частини душі простягла йому руку і звільнила назад. Безумство, так?

Вона тихо засміялася. Голос здригнувся в самому кінці, і дівчина ледь чутно схлипнула, втерши з лица вологу.

— Кажуть, душі вампірів розсіюються в Безодні, впускаючи її уламок у фізичну оболонку, наділяючи тими силами, що вони мають. Але ж щось знову пішло негаразд. Від мене нічого не мало залишитися, взагалі, порожнеча. Але ж немає. Ці просочені кров'ю камені забрали в мене те найкраще, що ще залишалося у мені. Забрали і заточили у своєму серці. Ви самі чудово знаєте, що це за місце, фортеця Штайнхалль, знаєте, як я та моя мати пов'язані з ним... як воно зрештою покалічило моє життя. Все це через мене... через мене він став посудиною для цих тварин, провідником їх у цей світ... Така частка гірша за смерть, Генрі. Жити з цим виводком усередині, щодня відчуваючи, як розум вислизає від тебе ... Досі мені важко це уявити, навіть не дивлячись на те,

через що я пройшла сама. Йому було сімнадцять років. Не такої долі заслуговують молоді люди.

— Хрест. Пам'ятаєте?.. То була його доля.

— Ми були лише її знаряддям. Ця тварюка, вампірша—інферналістка... просто хотіла вкинути його в саме пекло як гарматне м'ясо, використавши їх зв'язок з Філіпом, щоб відкрити цей чортовий портал. Коли приносиш у жертву кращого друга... як же це поетичне посилання може не привернути увагу найвищих сил? Тільки ось вона прорахувалася, Філіпа Айзек цінував набагато більше.

ніж Філіп його, все життя заздрило його успіху та впливу. І чудовисько заковтнуло зрадника, бо відчуло цей зв'язок. Його чорне серце виявилось смачніше за чисту душу. Хто ж знав, що в такий спосіб сама доля засудила нас із Айзеком один до одного? І я знала, бачила, що так буде. Але все одно не встигла. Так само, як і Віктор сто п'ятдесят років тому... не встиг за мною, коли мене вбили.

— Шляхи Господні.

— ...несповідні. Бажаєте сказати, що мені від цього буде легше? Звичайно, інакше для чого вся ця розмова... — гірко посміхнулася Беатріс, двома пальцями вхопивши край хустки, протягнутої через решітку, — Я не знаю, чим пояснити, що сталося тоді. Чи диво божественного прояву, відгук чи за те, що я боролася на боці людей проти виродків Безодні, врятувавши більше життів, ніж я занастила. Чи було знайоме те, що все закінчиться саме там, де колись закінчилося моє смертне життя. Навряд чи я дізнаюся про це колись. Та й хіба це має тепер хоч якесь значення... вона опустила очі, провівши однією рукою по теплому пагорбі свого живота, — Що я несу... звичайно ж має.

— Ви навряд чи усвідомлюєте, що лише одиниці удостоюються такої честі як безпосереднє втручання. Те, що вам це вдалося, це знак.

— Я маю сумнів, що саме в цьому була справа. Так чи інакше, навряд чи це було саме мою безпосередньою заслугою. — похитала вона головою, — Він зробив для нас усіх більше, ніж я змогла б

колись. Все що я вмюю... це махати мечем. Я в сімнадцять років здалася на милість долі, дозволивши потоків Стіксу нести мене геть від зобов'язань. Він же зустрів їх обличчям до особи, давши Смерті стусан під зад. Хочу зауважити, мало хто на це наважувався. Але лише хрипла усмішка була їй відповіддю.

— Я дивилася на нього, як на божество. — приречено зітхнула дівчина з першої ночі, що ми провели разом, за ніч до Самайна в жовтні тисяча шістсот тридцять другого року... вже тоді я відчувала, як одне його присутність поруч змушує мене думати інакше, приймати інші рішення, перестаючи озиратися назад. Збоку це могло б здатися безумством, самогубством ... але він дійсно зміг змусити мене повірити в те, що у мені ще є шанс. Що... маємо шанс. Він дав мені те, чого не міг дати Ейжин — мотивацію та сили перевершити саму себе. Один за одним примари, що обтяжували мій розум відмирили, розсипалися попелом. За ними пішов і демон. Він боровся за існування, кілька разів мало не вбив мене, аби я не дісталася нікому, але... що він міг проти такої сили. — Посміхнулася вона, — Я не залишила йому шансів, позбавивши єдиного, що ще давало йому їжу. страху самотності. Подумайте самі, святий отче, чи не це справжня сила, вести заблудлу душу до світла не полум'ям аутодафе, а міцною рукою, що тримає під лікоть, коли здається, що вже немає сил йти... Коли боляче, але при цьому не страшно. Все ж таки краще, ніж те, що вже сталося. Вже одне це робить його святим у моїх очах. Не те що другий ваш підопічний.

— Беатріс ...

— Ну, що ви одразу, Генрі... ніби ви соромитеся того, що виховали монстра. Вони були як брати. Тільки один, пізнавши Темряву, зміг підкорити її своїй волі, А другий був осліплений тим Світлом, що Господь вклав у його руки. Хрест, знову скажете ви. Погоджуся. Антонію свого випробування не витримав, йдучи на з приводу своїх слабкостей і гріхів. Його Гординя і самовпевненість засліпили його настільки, що він навіть не спробував зазирнути за ту маску, що наклало на мене безсмертя. І замість того, щоб просто покласти голову на плаху, він особисто заніс над собою сокиру. І

мені його анітрохи не шкода. Хай вибачить мені Всевишній, за ті страждання, що він завдав мені, Айзеку, нам обом, навіть незважаючи на це притягнуте за вуха «перемир'я», що ми були змушені укласти перед походом на Штайнхалль ... я бажаю йому того ж таки втричі. Айзек на цьому наполіг і незважаючи на те, що вся моя суть волала від обурення, я не посміла йому суперечити. У світі моїх колишніх побратимів за такий злочин зазвичай страчують. Звичайно, якщо ти не достатньо відбитий виродок, щоб силою відстояти своє право життя. В чому, але в цьому йому немає рівних. Подумати тільки ... адже якби не той смердючий мішок на моїй голові, всього цього можна було б уникнути. Айзеку не довелося б мотатися за моїм примарою по всій Європі майже двадцять років, щоб за підсумком прийти туди, де своїми руками він і зачинив за мною двері. У цей заклятий усіма богами замок Бельмонт. Ну так... доля, доля, доля...

— Кожен отримає те, що заслужив. Ви знаєте це не гірше за мене. Я в жодному випадку не виправдовую того, що він зробив, але ви чудово усвідомлюєте у тому, що кожен має свою роль у божественному задумі.

— О, чи вам не знати про цю роль, адже ви самі перебували в Товаристві, що вило з нього мотузки? Ви пішли туди заради Айзека, принесли свою совість у жертву, добра справа, не сперечаюся, але в результаті ви ж самі грали нами, наче пішаками у глибині ворожого тилу. Невже ви хочете сказати, що його роллю було цедити з мене кров п'ятнадцять років і пускати мене по колу, дозволяючи своїм маріонеткам випробовувати на мені свої трюки? — Огризнулася Беатріс, стиснувши в руках хустку, — Срібні цвяхи... живу, раз—по—раз. Він сам розробив конструкцію так, щоб мені було нестерпно боляче. Мої рани ніколи не гоїлися, мені не давали насититися, лише для того, щоб я не знепритомніла на полігоні мені іноді згодовували те, що зціджували з засуджених до страти. Безодня нишпорили поряд зі мною голодним звіром, чекаючи, коли я послаблю достатньо, щоб втратити над собою контроль. Але навіть у цьому я змогла б здобути собі свободу. А чи хотіла? Мені не було для кого жити. А той, для кого б могла... навіть не

знав, що я більше не людина. Перестала бути ним ще до народження. Все, чого досяг Лєтто — це відбив у мене останнє бажання думати про майбутнє, сподіватися та хвилюватися про свою долі. Я відкинула себе, щоб потім мені стало легше від себе відмовитися. Він показав мені справжню жорстокість, на яку люди здатні. Дно падіння людського духу, де віроломство — це один із шляхів уявної чесноти. Змусив мене зрозуміти, що як би я не намагалася, для них це нічого не означає. Це ви називаєте «роллю у божественному задумі»?

— Ну... начебто.

— Всі ми лише пішаки в руках Долі... — похитала вона головою, — Я поклялася йому, що до останнього удару серця та після нього я не опущу рук. Тепер у мені б'ється два серця. Я вже встигла забути... як це.

— Беатріс ... дозвольте нескромне питання. — почулося з темряви.

Скрипнуло дерево, і грати сповідальні відсунулися вбік, відблиском свічок із зали висвітливши риси обличчя святого отця. Він окинув стурбованим поглядом її фігуру, перш ніж підняти очі їй у вічі.

— Що сталося? Що сталося за останній рік такого, що ви плачете щоразу, коли про це заходить мова?

Дівчина глибоко зітхнула, заплющила ніби стримуючись. Міцно стиснувши губи, вона стиснула в пальцях хустку, опустивши погляд до живота. Вона відчувала кожен рух у собі... вона відчувала його емоції. Тіло, до цього часу вже наділене душею.

— Коли все закінчилося... — після деякої паузи озвалась дівчина, — Ми поїхали до його родового маєтку. Вас, звичайно ж, на відміну від його матері, не було на нашому весіллі, а я не бачу сенсу щось пояснювати. — скривилася вона, — Десять років минуло. Ми... він вчив мене жити наново, згадувати, як це відчувати біль, заліковувати рани, не боятися сонця і спати ночами. Отримувати насолоду від життя та один від одного. Довго... багато часу минуло, перш ніж я змогла згадати, якого це, коли по твоєму тілу тече енергія всесвіту. І це незвичайне почуття, коли ти одне ціле

з цим миром, і він готовий прийняти тебе у свої обійми. Це важко, практично неможливо в моєму положенні. Як колись давно у своєму дитинстві півтори тисячі років тому я навіть жила в лісі, харчуючись підніжним кормом, аби тільки знову навчитися говорити із природою. Чути шепіт листя та приймати енергію землі під своїми ногами. І одного разу... через десять років, півроку тому ... Ми готувалися до сну, він обіймав мене ззаду, дихав мені в шию, а я сказала йому: «Айзек ... я вагітна».

Вона шмигнула носом, не втримавшись, приклавши до обличчя хустку, що пахне ладаном. Заплющивши очі, Беатріс просиділа мовчки ще пару хвилин перш ніж змогла заговорити знову.

— Насамперед ми лише жартували про це, ми й подумати не могли, що таке буде. можливо. Самі подумайте, я була мертва півтори сотні років. Але це був дар, не інакше. Дар за ті зусилля, які я доклала, щоб хоча б спробувати виправити свої помилки... Мене ніби пронизало блискавкою, і я зрозуміла... відчула це. Він радів, як дитина, носив мене на руках, не дозволяючи торкнутися стопами до підлоги ні на мить. Ми чекали на цю дитину... а потім... вона ніби згасла. День за днем з нього ніби йшло життя. Спершу апатія, нервозність, слабкість, потім він зовсім зліг. Він... стояла як шматочок льоду на палючому сонці. За місяць! За місяць з чоловіка, що пишає життям, він перетворився на рослину, Генрі. І я нічим не змогла допомогти йому. Він ніби цього не хотів. — Вона знову втерла сльози з лиця, закривши хусткою спотворене горем обличчя, — Наче всі свої сили, все своє життя він віддав своєму синові, щоб він міг вижити, незважаючи на мою слабкість. Я трималася до останнього, відмовляючись визнавати очевидне, але... він бачив усе це краще за мене саму. Що я... не впораюсь, що мій організм не витримує і я можу загинути разом із дитиною ще до неї народження. Чи була на те воля Господа, чи він сам так вирішив, я не знаю, знати не хочу, від думок про це мені хочеться лізти на мур. Останнє, що я тоді запам'ятала... мені перед цим снився Віктор. Він приходив і гладив моє волосся уві сні... шепотів мені щось на вуха, поки я спала. Наче бачення з того світу. нагадування з минулого. — скривилася вона, — І нехай я не впевнена, виживу

чи я при пологах, я знаю одне... дитина житиме. Ми разом із Айзеком будемо зберігати його на цій землі.

Чоловік за перегородкою тихо підвівся і вийшов назовні, рипнувши дверима. Друга ступка перед дівчиною відчинилася, впускаючи всередину його високу худорляву фігуру. За роки зморшок на його обличчі побільшало, але вогню в очах це не змогло погасити. Їх багато що пов'язувало у минулому... до того як їх розділяла стіна нерозуміння і забобонів, але, як кажуть... горе зближує людей. Так склалося, що ця шалена війна споріднила їх, святих і грішників, показавши, що немає між ними істотної різниці перед лицем лиха, що всі рівні перед правосуддя. Для Смерті усі кішки сірі. Смерть любила котів.

Святий отець опустився перед дівчиною на коліна, завмер, ніби сумніваючись у чимось, а потім узяв у руку її тремтячі пальці.

— Дозвольте?

Беатріс кивнула головою, другою рукою закриваючи схилене убік обличчя, ніби не бажаючи показувати своїх сліз.

Нерішучим рухом чоловік простягнув руку вперед, опустивши долоню. на живіт, накритий щільним шаром вовняної тканини під накидкою з вовчого хутра. На теплий моноліт, що ніби пишається зсередини якоюсь невідомою силою. Завмер, прикривши очі, з якимось прихованим благоговінням прислухаючись до тому, що він відчував зараз. Він, як людина, яка багато чого побачила на своєму віці, що пройшов через те, про що багато хто тільки читав у легендах, розумів, наскільки унікально і дивовижно те, що відбувалося зараз із цією розбитою горем жінкою і ніби відчував відповідальність за неї перед тим, кого виховав сам. Тяжка, не-підйомна частка... і як вона сміла казати, що це недостатньо важка кара для неї. Це неможливо було назвати карою. Він відчув, як у його долоню щось уткнулося, невагомий поштовх із тією сторони небутия, а Беатріс раптом опустила на нього погляд. В логий погляд з—під густих вій, змочених сльозами.

— Це диво. — лише розгублено прошепотів він, дивлячись їй у вічі. Усміхнувся, змусивши її здригнутися губами у відповідь. — Велике диво, яке увійде до легенд, Беатріс.

Вона опустила погляд, ніби бажаючи уникнути відповіді, але пальці на її руці стиснулися міцніше, ніби намагаючись підбадьорити.

— Ми всі підтримаємо вас... — тихо промовив він, провівши рукою по вовняному, — Ваш чоловік стежить за вами з небес, а ми допоможемо вам на землі. Господь привів вас до цього дня, щоб ви змогли зробити щось справді важливе. Заради Айзека, заради себе самої та вашого майбутнього, ви повинні знайти в собі сили рухатися далі. І ми допоможемо вам витримати це випробування всім, що в наших силах. Я обіцяю вам.

— *Animi cruciatus*. — тихо відповіла Беатріс, з усмішкою дивлячись йому в обличчя, сповнена довіри, — Як це допоможе мені знайти спокій?

— Колись... — так само тихо відповів чоловік, потиснувши її пальці.

— Я... готова змиритися з цим... Відпустіть... — вона заплющила очі, стиснувши його руку у відповідь. Голос, сповнений спустошеності і смирення.

За стінами храму свистів вітер, ніби вторуючи її думкам, що б'ються в голові. подібно до метеликів, що потрапили в скляну лампу. Вона сиділа в холодній сповідальне порожнього храму монастиря, наодинці з єдиною людиною, який тепер знав, що насправді сталося. З тим, хто як ніхто інший усвідомлював, наскільки важко їй було зберігати це у собі довгі роки. І від цього по тілу розливалось незрозуміле тепле почуття єднання і полегшення.

— Бог, Отче милосердя, смертю і воскресінням Сина Свого, що примирив мир із Собою І пославший Святого Духа для відпущення гріхів... — тихим, прониклим у саму душу гулками нотками голосом заговорив святий отець, так і не забираючи рук. Однією стискаючи пальці Беатріса, а другу тримаючи на її животі, відчуваючи ніби посилюються з кожним словом пульсації, через Церкву Свою нехай дарує тобі прощення та мир. І я відпускаю тобі гріхи в ім'я Отця і Сина І Святого Духа... Амінь.

— Амінь ...

Втрачена гілка

Німеччина. Саксонія. 1502р.

Будь—яка сім'я, як водиться, має свої скелети в шафі. У когось вони тихо лежать на полицях, мовчки зберігаючи таємниці минулого, збираючи пил, забуті усіма і нікому не потрібні. У когось вони мають звичку вивальюватися в самий невідповідний момент, гримаючи кістками і вносячи метушні в влаштований побут. Іноді їй здавалося, що вона живе на пороховій бочці, дивлячись у світні. у темряві криваво—червоні очі свого батька, коли за зачиненими дверима її кімнати, лежачи на м'яких ковдрах, він ділився з нею історіями їхнього минулого, яке він ще не встиг забути, а вона так і не змогла згадати. Занадто багато було скелетів у її тісній шафі, битком забитій сукнями та корсетами. Але в такі хвилини її це не хвилювало, здаючись їй чимось звичним і належним. Тільки поряд із Віктором Беатріс відчувала себе живою. Не фальшивкою з чужим ім'ям і зовнішністю, змушеною жити за тим умовам, що випали на її частку цього разу, а... собою. Кимось, ким вона була ще до прибуття у цей світ. І бачила уламки цієї неймовірної сили в чоловікові, якому людського було більше, ніж у будь—кому, кого вона знала, нехай людиною він ніколи не був. Поруч із ним... був спокій. Нелюдський, неземний спокій відкритого космосу...

— Іноді я думаю про те, якою буде моя сім'я... — задумливо промовила дівчина, стискаючи тонкі і холодні пальці рук, що переплетені на її животі замком, охоплювали її щільним кільцем. Вона не відчувала спиною биття його серця і не чула дихання, але була впевнена, що він уважно слухає, — Думаю про те, якими будуть мої діти ... Як мені не розгубитися і зуміти виховати їх гідними людьми. А головне... чи повинні вони знати про тому... чию успадкували кров. У такі моменти мені починає здаватися, що краще взагалі не заводити сім'ї, але батьки ... — Вона підібгала губи, відводячи в бік погляд, — Це немислимо ...

— Не це мусить тебе турбувати. — пролунав за якийсь час тихий

голос над її вухом, — Свого часу станеться те, що має. І ти маєш надходити так, як вважаєш за потрібне.

— Що ти хочеш цим сказати? — Беатріс обернулася, скидаючи погляд йому в особа. На що Віктор лише м'яко усміхнувся, прикривши очі. — Я вважаю за потрібне бути поруч з тобою! Що б не трапалося. Я не хочу тебе більше втратити.

— Я люблю тебе... — трохи ширше посміхнувся чоловік, дивлячись їй у вічі.

— І я тебе люблю... — пом'якшала дівчина, знову опускаючи йому голову на плече.

Коли він ось так говорив з нею, вона завжди танула і забувала про все погане. Віктор любив говорити загальними фразами, ніби шахрая в лабіринтах смислів, але вона вже навчилася вловлювати істину у його словах. Іноді найскладніші речі виявляються такими простими.

— Але я все одно... заплуталася. Я розумію, але мені вже шістнадцять, іноді я чую, як батьки кажуть про те, що треба терміново шукати мені чоловіка, інакше чуток не уникнути, за мною можуть прийти... І в цій ситуації я найбільше хвилююся за тебе.

— Ніхто не прийде.

— Я знаю! — уривчасто кивнув головою підтвердила вона. — Але правда... що ж трапиться з тими, кого я залишу після себе?.. Що я залишу?

Але відповіді не було. За вікном чувся відсторонений стрекот комах і писк кажанів, легкий нічний вітер гойдав пишні гілки розмарину на клумбі біля вікна. Завмерши на місці, дівчина вслухалася в цю тишу, навколишню її холодну ауру потойбічного світу, і розуміла з кожною хвилиною все ясніше — як метушні світ. Як суєтно те, чим вона намагається забивати собі голову, адже все це буде ще так нескоро... Все це десь далеко, у її майбутньому, застеленому живою пільмою, а сьогодні не просить того, щоб про нього хвилюватися... доки її спину підтримують плечі її батька, а його руки так звично ковзають по її волоссю, розправляючи пасма, що сплуталися.

— Ти залишиш Себе.

Німеччина. Гамбург. 1530г.

— Що?! Що ти сказала?!

— Що чув!

— Якого диявола, Еммо? Як ти примудрилася? Втім, нічого дивного, ти ніколи не була перебірлива у тому, кого тягти у свою постіль, якщо взагалі ти до неї доходила!

— Це не твоя справа!

— Як це не моє? Я твій старший брат, я повинен дбати про твою честь і стежити за тобою! А ти мало того, що нехтуєш будь—якою елементарною обережністю і ганьби наше ім'я, так ще й примудрилася завагітніти, навіть не знаючи, від кого! Прокляття! І вже надто пізно вживати заходів, ти зволила тягнути занадто довго!

— Не смій мені вказувати, що мені робити! — розривалася жінка, потрясаючи в повітрі міцно стиснутими кулачками і стискаючи пухкі губи в тонку смугу, що робило її обличчя до невпізнання потворним. — Зі своєю дружиною будеш так розмовляти!

Цей день вже напевно був похмуріший за багатьох інших. День, коли стало ясно — прізвище Раух навряд чи колись зможе очиститися від ганьби. Від ганьби позашлюбної дитини, що звалилася як сніг на голову. Очевидно, що було марно гадати, ким міг би бути його батько, пальців на обох руках би не вистачило, щоб охопити усі варіанти. І поступово втрачаючи розум Аскель був готовий взяти на душу навіть гріх дітовбивства, аби тільки в суспільстві не стало відомо про це. Аби ніхто не впізнав. Як би чого не сталося. Аби тільки на нього перестали коситися за його спиною і розносити ці брудні плітки про його сім'ю. За що йому тільки всі ці біди? Спочатку його мати, потім безглуздий батько, він ріс зовсім один, впливаючи з бурхливого моря реальності тільки на тих крихтах, що тьмяно світяться в глибині його душі, що ще теплив образ матері, що безповоротно загинула сімнадцять років тому. Але й вони гасли... одна за одною. Ці іскри, останні іскри розсудливості та милосердя, що розбилися об холодне каміння безпорадності перед життєвими обставинами та неблаганною долею.

Вічно п'яний батько, що несе філософську нісенітницю про прокляття і прийдешній Армагеддон. Його вертихвостка сестра, що не давала спокою ні на мить своїми витівками, ніби підштовхуючи його до краю прірви. Красуня Лінда, його мила дружина, що тільки одним своїм виглядом змушувала його серце заходитися у аритмії, трясуться губи, а руки тягнутися до шкіряного ремня, що залишить на неї спині ще не один десяток червоних ліній... А тепер це. Цей чортів недоносок...

— Тільки посміє народити цього виродка в нашому домі! — прорепетував він, імпульсивний порив підлітаючи до сестри і заносючи над нею руку, змушуючи її інстинктивно стиснутися в грудку, закриваючи руками обличчя, — Завтра ж я висилаю тебе до біса звідси, і поки не дозволиш, щоб ноги твоєї тут не було! Чортова повія!

Це стало останньою краплею. Емма застигла, як укопана, широко розкритими блакитними очима дивлячись на брата, що кидає з рота піну. Волосся, що кучерявими хвилями було покладено у високу зачіску розтріпалися, золотистим водоспадом пасм закриваючи обличчя, а високі груди, стягнута в тугому корсеті, безпорадно здіймалася і опадала, намагаючись вгамувати було серце, що спіткнулося від шоку. Так, Аскель був жорстокий. Різання та грубий. Вона злила його раз у раз, і знову він розривався на неї немов шалений пес. Але що б не сталося... цього слова, яке так філігранно описує її соціальний статус вона ніколи не чула з його вуст.

З куточка ока скотилася самотня сльоза, прокресливши блискучу доріжку на напудреної щоки. Дівчина схлипнула, відчуваючи, як тремтять коліна, відступаючи на крок.

— Ні! — з невластивою лагідністю вигукнула вона, тремтячими губами хапаючи повітря, — Не смій... чіпати мене!

І не встиг Аскель і збагнути, що щойно сталося, як Емма вже мчала геть темним коридором їх холодного маєтку, стискаючи в руках пишні спідниці і кидаючи на підлогу кришталеві намисти́ни сліз. Цього разу щирих, а може бути просто ... у вагітних свої чудасії.

...

Емма залишила країну наступного ранку. Забравши геть і свій «гріх». Десь у Авіньйонській глушині через півроку вона народила хлопчика, якого перед своїм від'їздом ніби знехотя і через плече назвала Крістіаном. Вона навіть не захотіла взяти його на руки, зібравшись у дорогу відразу ж, як тільки змогла стояти на ногах. Дитину визначили у хорошу сім'ю, знатна пара давно не могла обзавестися спадкоємцем, і приховавши все від сторонніх очей, вони наважилися зробити угоду, яку, втім, від найвищих сил було не сховати. Але можливо, в ній у той момент прокинулася совість. Не дозволила задушити його відразу ж після народження м'ятою подушкою або втопити у відрі, як зайвий приплід домашньої кішки. Вона не просила нічого, вони ледве змогли змусити її хоча б дати йому ім'я. Щоб залишити їй хоча б пам'ять, але вона бажала лише одного. скоріше повернутися додому. У тепле, затишне гніздечко, де її знову зігріють гарячі погляди її шанувальників та жар тисяч свічок у розкішних люстрах бальних залів.

Ці довгі дев'ять місяців виснажили її, вичавивши скрипуче серце наче губку. Вона згадувала свого племінника, малюка Германа, йому, напевно, вже виповнилося три, як з ним гасали його батьки, ці нескінченні костюмчики і ігри у дворі, полювання на метеликів у саду, як він любив свою матір, і серце її заходилося від люті. Її ніхто ніколи по—справжньому не любив. Ось так, беззавітно, щиро і нізащо. Ця дитина... можливо... може, вона зміг би. Вперше за багато років у її душі зародилася надія, яку було так легко занапастити. Надія, що здавалася шаленством. Але і це у неї відібрали. Так, з її способом життя їй не стати зразковою матір'ю, вирощувати позашлюбне дитя — велика ганьба... але... вона змогла б прийняти це, незважаючи навіть на жахливу грозу, що вибухнула в ніч його народження і завивання десятків вовків по всіх навколишніх лісах. Наче сама природа тоді збунтувалася проти них. Навіть Господу було небажане її щастя. Що ж... нехай буде так. Її молодість і краса не вічні, вагітність та пологи підірвали її колись міцне здоров'я, так нехай вона витратить те, що їй залишилося так, щоб все

надовго запам'ятали... І минуло ще дев'ять довгих років, перш ніж її до невпізнання пошматоване в бахромі тіло знайшли в рожевих куцах на задвірках черговий заміської вечірки ... І так, це запам'ятали все, ще багато ночі після того, що сталося, підриваючись із криком у холодному поті у своїх ліжках.

Франції. Авіньйон. 1615р.

Чаклунська сила — енергія ще більш таємнича, ніж те, що, наприклад, звикли зазвичай називати Вірою. Її не можна відібрати, не можна знайти, купити або продати, щоб там не говорили про угоди з Дияволом. Церква придумав ще завгодно, аби полегшити собі життя та виправдати свою жорстокість. А темні сили завжди працюють на себе і нічим не наділяють людину, крім ілюзій. Так сталося і з нещасною дівчиною на ім'я Кларісса, якою від природи не дістався дар її далекого предка, що зрікся миру і життя заради «найкращого майбутнього для них усіх», і що впала в шаленство, пішовши на угоду.

Але за десятиліття до цього, в Авіньйонській глушині, покинутий своєю рідною сім'єю, ріс молодший онук Беатріс, у якому, поруч із Германом, сили, передані через кров і душу, зійшли отруйним терном, на відміну від його двоюрідного брата. Ні, він не був скривджений своїми прийомними батьками. Багато років мріяли про спадкоємця, вони душі в ньому не чули, давши йому все, що повинен мати дитина його становища. Але ця кров, її «прокляття»... Якщо не підтримувати юну душу по дорозі усвідомлення її сутності, це може погано закінчитися як для неї самої, так і для оточуючих. Використовувані в особистих цілях, заради вигоди та зла, ці сили невблаганно приведуть людину до розкладу та загибелі. Це місце саме собою дивно впливало на людей, не було нічого дивного, що з молоком прийомної матері хлопчик увібрав у себе чужі йому риси. Але юного Крістіана не зупинив жодного страху з боку оточуючих, ні відчуження з боку людей, ні презирство однолітків, ні гнів батьків, ні перспективи майбутньої роз-

плати. Немов відчуваючи свою пропашу долю, він бачив у кожному загрозу своєму тендітному спокою і безпеці...

І, змужнівши, вставши на ноги і знайшовши в суспільстві вагу, усамітнівшись у своєму домі, впавши з крайності в крайність, відгородившись від усього світу високим парканом, він пішов у себе. У своєму житті він не бачив більшої цінності, ніж ті сили та знання, якими він володів, і він став ними одержимий. Будучи одним із самих високопосадовців одного з Таємних товариств Європи з дослідження надприродних істот і явищ, він не бачив більшої цінності у житті, чим знання та розвіювання світових таємниць. Він відчував, що минуле його приховує багато загадок, але також відчував, що це минуле йому більше не належить. І якщо вже він і думав про майбутнє, то хотів лише одного. щоб ніхто з його нащадків не виявився «гіршим» за нього. Успадкувавши цей дар, дістався йому, як він думав, на втіху за той біль, що він мав у собі всю своє життя. Що, як він вважав, допоможе його роду стати сильнішим.

Його донька, Жанно... гідна жінка, сильна відьма, перед якою тремтіли всі в окрузі, нехай їй і вистачало «розсудливості» стримувати свої апетити. А її дочки... він з усіх сил сподівався на малечу Кларіссу. якої неусвідомлено він відчував велику симпатію. Незважаючи на те, що він був її дідом, вона звикла називати його батьком, зовсім ігноруючи того, хто насправді дав їй життя. Майже копія Емми Раух, за тим лише винятком, що від рідного батька їй передалися полум'яно—руді локони, на відміну від пшеничного золота волосся її прабабки. Вогняне дитя, в якому з ранніх років він помітив багаття, що розпалюється, амбіцій і честолюбства, безуспішно намагаючись пробудити в ній дар, який, однак, дістався цій сірій миші — її молодшій сестрі. Брат її рідного батька — кардинал, що часом гостював у них удома, одного разу висловив думку, що Кларіссе не завадило б «альтернативне виховання», чим викликав у юній душі ще більше обурення. А приставивши до неї в опікуни інквізитора—пізнавателя... лише ще більше посилив і так приречену ситуацію. Втім... це вже кому як.

Проте Анна — скромна і мила дівчина, яка тим не менш

уважно слухала все, що казала їй мати, чуйно ставилася до свого оточенню, і якої врешті—решт відкрилася правда, не побоялася того, ким були її справжні предки. «Чию вона успадкувала кров». Нехай ця кров потім так жарко палала, несучи іскрами в байдуже до її проклятої і зниклої сімейної гілки нічне небо розривається ерессю Авіньйона.

Людське життя сповнене протиріч та дилем, а іноді смерть — не саме страшне, що може нас наздогнати. Це вже вона знала напевно. І каменя, яка через багато років опиниться в руках італійського абата Генрі О'Брайана, тоді часто грілася в гарячих від бурхливої в них енергії пальці Жанни де Адванталь.

— Беатріс... — немов у маренні шепотіла вона, лежачи на смертному одрі, чекаючи свою молодшу дочку, щоб сказати їй останні слова. Порожнім поглядом дивлячись у вікно, вона навіть не намагалася щось у ньому розгледіти, лише погладжуючи пальцями витончений профіль давно вже мертвої жінки, вигравіюваний на сріблі сотню років тому, — За що ж ти нас покинула... За що...

Що ж вона залишила після себе? Завжди мріяла про міцну сім'ю, де кожен буде іншому надійною опорою та вірним другом. Що не залишить у біді, якою жахливою вона не була. Вона сподівалася, що своєю жертвою зробить світ кращий, своїм прикладом покаже, на що можна піти заради сім'ї, і Господь простить її нащадкам її гріхи. Але чи могла Беатріс подумати, коли покидала цей світ, щоб піти на зустріч своїй долі, що залишає по собі лише сонм страждань і мук невідомості. Артефакти та папери, від яких загине стільки безневинних душ. Зародиться і зникне кілька поколінь її нащадків, чий дар міг би стати їх спасінням, але згинув, загублений своїми ж згнілим корінням. Покалічені душі та розбиті долі — ось чим було її спадщина. Втім, другий шанс дається лише тому, хто готовий його прийняти. І саме тому в її рідному домі в Саксонії зараз жив той, хто дожив до глибокої старості Герман, оточений любов'ю та турботою своїх дітей... а не хтось ще. Наші нащадки це різні грані нас самих. Навіть не знаючи один одного, навіть перебуваючи на різних кінцях землі вони зберігають уламки чогось, що ми любили в собі чи навпаки, проклинали, те,

що є наша кров та наша душа.

Доброта і ніжність, турбота і любов, страх і розпач, честолюбство та спрага влади, відповідальність та почуття обов'язку, прагнення до знань та хворий фанатизм, вірність і відданість, мстивість і грубість, малодушність та дріб'язковість... у всіх цих якостей за півтори сотні років були свої імена та особи.

Кожен проживав своє життя по—своєму, так чи інакше несучи у собі частинку її крові, але, як одного разу скаже Герман своїй бабусі Беатріс: «Всіх, у кому тече твоя кров, так чи інакше торкнулася кістлява рука злого Рока.»

«Всі дороги ведуть до Риму»

Цьому лузі не було краю. Йй богу, очі навіть близько не могли намацати хоч натяк на його межі. А може, їх і зовсім не було. Місцями було важко вдивлятися в цю велику кількість і різноманіття суцвіть, а ті, ледве помітно схиляючись за вітром, тихо перешіптувалися між собою. Трави, дражня пряними запахами, тяглися вгору до бузкового ранкового серпанку, ледве окресленому туману, тут було все: полин, верес, будяко, а квіти... скільки їх тут було. Бутони: лілові, фіолетові, білі, вони, немов краплі в палітрі художника, часом змішувалися, часом притискаючись у контрасті, приковували до себе погляд. Все це божевілля нагадувало розкидані по бузковій подушці кудлаті пасма ледь прокинулася дівчини, яка млосно потягувалася в ранковій темряві, ще не скинувши з себе сонливість. Ступаючи по тремтячому хвилястому килиму, хотілося забути про все, тут же лягти в зелень, очистити свій розум і просто слухати цю тонку, ледь чутну мелодію, доки... До того часу, поки її не зламають на шматки, з «м'ясом» видираючи струни.

Величезна чорна постать повільно рухалася по лузі, наче якась виразка на витончених формах, як ракова пухлина на прекрасному обличчі. Опущені пазурі, нагадували серпи, як батогои звисали

вздовж порослого чорним блискучим хутро тіла. Ведмідь? Навряд чи... Швидше за карикатуру, що вийшла з—під олівця справжнього божевільного. Він йшов так повільно, що здавалося, стоїть на місці, ось тільки пазурі раз у раз зі скреготом перетиналися і небережно, і дуже байдуже, відсікали то один бутон, то другий. Немов кат, кат, якому ні до чого не діло. Очі, застелені густим хутром, поблискували, але здавалося, ні до чого не прикладали свого погляду, крім лінії горизонту, безуспішно намагаючись зазирнути.

Це могло продовжуватися довго, але в якийсь момент ставало зрозуміло, що фарби кругом поступово блікли, квіти пропадали, шулячи, а похмуре ранок перетворювався на споконвічну темряву. Тільки міцні стебла, що наїжалися, будяка продовжували стояти щільною стіною, наче стрій солдатів, виставляючи свої бутони туди, куди було спрямовано погляд. А врешті—решт і вони почали темніти, набуваючи кольору патинованої міді, можливо і насправді стаючи металевими статуями, проте з легкістю що розступаються перед потужною фігурою. Десь попереду сутінки остаточно набували влади над цим світом, стискав його, розмежовуючи світлотіні. Чудовисько зупинилося, наче принохуючись. Попіл. Звичайний він звичайно ж не пахне, на відміну від того, яким стали спалені живцем на багаттях.

Розсовуючи потужні чорні тернові лози, мідні джгути будяка, звір глухо забурчав, чуючи щось, а потім раптом замовк, прислухаючись до тихих звуків, схожим на плач. Це були явно дитячі схлипи крізь стиснуте від страху горло, крізь відчай, що стиснула віскі, вони не розбігалися, на всі почуття заявляючи про себе, а, стиснувшись у грудку, тремтіли разом із тендітними плечима.

Фігурка сиділа, підібгавши ноги до живота, поклавши голову на коліна і, тихо хничачи, тряслася, чи то від холоду, чи то від страху. Звір підійшов до неї і, спіймавши погляд, отримав нову порцію ридання. Він розкрив свою пащу, показуючи ряди кривих зубів, словно намереваясь разорвать в клочья, а затем...

Жінка обіймала дівчинку так сильно, як могла. Вона знала, що це в останній раз, і від того захлинаючись риданнями, мотала головою, змочуючи поточної з очей вологою бліді від страху щоки.

У двері вже ломилися, а через вікна яскраве світло смолоскипів проникало в будинок тремтячими джгутами, матір відсторонилася від дитини, а потім, що є сили схопивши дівчинку за шкірку, заштовхала під комод тендітне тільце.

— Сиди тут. Поки що мама з дядьками не піде, а потім... — вона у відчаї закусила губи. Що потім вона не знала.

«Потім» просто не було. А потім двері вилетіли разом із петлями, а грубі руки схопили її за волосся, загинаючи та обплутуючи ланцюгами.

— Ось ти й попалася, відьма. На подвір'я її.

Там уже кипіла робота, і метушливі селяни скидали хмиз навколо стовпа, явно маючи намір закінчити свою працю за пару хвилин, не затягуючи зі видовищем. Жінка кричала, але ні її благання, ні її крики не мали жодного ефекту. На подвір'ї спалахнуло полум'я, яке звільнило повні, нестримні зойки, повні відчаю зойки тієї, що не могла нічого зробити, тієї, що була невинна. Біль був подібний до прибою, він накочував поступово, відкушуючи від розуму скибочки, що сочилися безумством, повільно стискаючи їх у пазуристих лапах.

Дівчинка затиснула вуха, щоб не чути цього, сльози котилися по щоках. А коли перед її обличчям здалася пара черевиків, стало ясно, що сховатися вже не вийде.

— Випусти мене... І все зміниться... — шепіт із тіней, встромився їй у серце. — Ви-и-випусти.

А коли спітніла рука потягла її назовні, вона схопилася за кинуту їй мотузку, вхопилася за те, що мало допомогти.

«Допомогти»

Трупи людей охолонули швидко, як і попіл від багаття, а тварюка, що побачила світло, йшла вбивати далі. Тільки куди її занесло цього разу?

Звір упав навколішки, здригаючись. Кістки десь у глибині виверталися, а фігура, наче виліплена з глини, плавилася від гарячого потоку повітря. Нарешті подерті серпанком обмащення змастилися, оголюючи цілком чоловічий силует силует. Він стояв не ворухнувшись, вдивляючись у тонку фігурку, що розмазує сльози по щоках, дивиться на нього тепер з нестримною надією.

Дівчинка сиділа точно на кордоні, там, де закінчувалися зарості будяка, невідомою силою перетвореного на метал, і починалися хижі лози чорного смолистого терну, що рясніє шипами неначе піками. Варто чоловікові піднятися з землі, обтрушуючи, і зробити пару кроків уперед, як лози закружляли, скручуючись зміїними вузлами в щось моторошне. Тварин із глибин свідомості, здатна розчавити жалюгідного чоловічка. Ось тільки...

Айзек лише посміхнувся. Він похмуро дивився на цей бунт куш і, різко видерши з землі мідне стебло будяка, наче дріт став намотувати його на кулак. В одну мить його потужні долоні перетворилися на шипасті кастети, що рясніють кривавими патьоками від гострих розсічених країв. Чоловік, різко стрибнувши вперед, став смугувати та рвати на частини те, що заважало пройти, а коли з невідомою тварюкою було покінчено, просто взяв дівчинку за руку, забираючи за собою.

Будинок стояв на березі струмка, який неквапливо крутив невелику водяну млин. Він був досить великий, рубаний із величезних стволів, він підносився на два поверхи з привітно відчиненими віконницями. Перед будинком розкинулися сади, а за ним невеличкий осиний підлісок. Було незрозуміло, як взагалі існували ці рослини, бо і будинок, і сад, і ліс, усе це знаходилося в неймовірних розмірах печери, склепінь якої було майже не розібрати через туман, що там клубиться.

Чоловік з дівчинкою вийшли до нього через кілька годин, і

стукіт у двері супроводжувався приємними обідніми запахами.

Двері їм відчинила жінка, змінюючи насторожений погляд на здивовано розгублений.

— Айзек?.. Тобі вже краще? — Вона явно не очікувала його побачити так скоро... Але тут її погляд упав на вже підсохлу криваву місиву на руках, як і раніше стискають мідні стебла будяки.

Жінка здригнулася, хотіла кинутися назустріч, але відразу помітила маленька мордочка, що виглядає через величезну фігуру чоловіка. Вона випросталась, не відриваючи від неї похмурого погляду, а потім з болем у голосі сказала...

— Де ж ти їх тільки знаходиш?

Дівчинка затремтіла, задкуючи за спину чоловікові. Її зацьковане обличчя тут ж стало небезпечним, вона міцно вчепилася в рукав Айзека, не бажаючи випустити його хоч на мить, а той мовчки стояв і чекав. Беатріс, бачачи це, зітхнула, опускаючи руки. Вона добре бачила, що це. таке — черговий камінь на шию, на їхню шию, але чоловік завжди був непохитний. Та й це дитя...

— Підійди до мене, не бійся. — Зітхнула вона, опускаючись на жорсткі дошки ганки колінами, і лагідно посміхаючись, простягла руку. — Я... тебе не скривджу, тут ти в безпеці, все буде гаразд...

Дівчинка дрібно тремтіла в сум'ятті, вона явно хотіла кинутися вперед, до цієї такою гарною, ну прямо як мама, жінці, закопатися в її волосся, сховатись від усього. І зробивши крок, інший, вона так само стискала рукав широкої чоловічої сорочки, а потім, мало не запнувшись об поріг, промчала вперед, потопаючи в запашній траві плаття. Схопивши своїми ручками жінку за косу, перекинуту через одне з плечей уперед, вона розридалася, тремтячи всім тілом.

— Вони... а я... маму... Вони... — голосом, що зривається, дівчинка не могла зв'язати і пари слів, а Беатріс ласкаво гладила її по голові, притискаючи до грудей, безсилля кинувши на Айзека засуджуючий погляд.

— Все буде добре, не плач, ти скоро побачиш свою маму, я обіцяю тобі... А доки ми її шукаємо, поживеш у нас. Моє ім'я — Беатріс... а як тебе звати?

— Поллі... — вона знову притулилася до жінки, вже мовчки, з ентузіазмом дрібненького цуценя, що шукає такої простої та людської ласки. Вкрай недоречно виглядала серед цих фантастичних декорацій.

— Навіщо ти просиш мене це робити? Скажи мені, Айзеку?! Це завдає тобі лише страждання. Мої дотики... Ти ж... Як ти це терпиш...

Беатріс акуратно водила долонею по голому торсу чоловіка, що лежить на ліжку. Її рука ковзала по буграм, що здулися, давно втратили зображення тварюків пекла. Там не було іклів, кісток, вискалених морда, не було щупалець і отрути, на відміну від серця. Воно залишилося, стиснуте в пащі у найжачої вовчиці, що захищає те, що належить їй.

— Айзеку, пробач... Завтра ти знову станеш... тим...

— Замовчи. — він ледве стримувався, щоб не закричати, все тіло пронизав біль, різка, що б'є по найчутливіших місцях, він уже давно до неї звик, навчившись розділяти її на складові, розділяти на тепло долонь та здирання живцем шкіри. — Я не можу без тебе... мила Беатріс.

Його рука ковзнула до її шиї та схилила над животом. Стиснувшись на пасмах, кулак тремтів, а тіло ламало, крутило і розривало на частини від дотику теплих губи. Це було одне з прокляття, одне з... наслідків того, що їм довелося випробувати та залишити по собі на землі.

Нарешті вона усунулася.

— Та дівчинка, Поллі ... Надовго вона тут?

— Близько року...

— І?..

— Пару разів на тиждень вона туди повертатиметься, а це значить, мені доведеться знову туди йти за нею. Вона з'являтиметься там стільки, скільки було ударів серця її матері, поки та не віддала в муках богові душу. А потім, за рік, ти відведеш її, понесеш на

крилах. Так. Все буде саме так.

Беатріс замовкла, відвернувшись. Айзек не бачив що з нею і, не промовивши ні звуку, погладив її по плечу. Він розумів, що вона дуже давно хотіла спитати те, що він з якогось натхнення знав. А саме скільки пробудуть тут вони.

Скільки років? Повіків? А може, їхній земний шлях ще не закінчено. Вона хотіла спитати, але мовчала, як і він. Беатріс поверталася до спогадам про землю, але ніяк не могла пробити туман, за яким виявилось, за яким вони опинилися в тій божевільній сутичці виявилася вона, коли переступала межу. А поки що... вона просто прикрила очі, віддаючись теплою ласкою улюблених рук.

Айзек прокинувся дуже рано чи ще пізно, кому як подобається, але рівно сірій туман, що падає з небес, ще не запалив свої оксамитові клапті. Будиночок був оповитий пільмою, і лише точки неясних вогнів вдалині могли хоч якось розігнати цю щільну стіну. Чоловік підвівся з ліжка, відчуваючи як всередині зароджується жар того, що його знову і знову очікувало. Він стиснув зуби, але, мазнувши поглядом по фігурі сплячої дівчини, розслабився. Йому було за що боротись. І цього він не поступиться нікому. Айзек запалив самотню свічку, дістав із ящика столу шматок обмідненого будяка, що ще недавно обмотує його руки, і, швидко перебираючи пальцями, став вигинати його, ретельно надаючи форму витонченого гребеня, а коли все було закінчено, він на білому аркуші горбатим олівцем написав коротку записку.

«Розлітай свої злі коси, бо я... скоро повернуся. Твій Айзек.»

Двері за ним зачинилися тихо, не порушуючи спокою повного теплих сновидінь ночі.

Кров... кров всюди. Вона лилася річкою навколо, човгаючи в чоботях. Навколо була тільки вона. І біль. Що ніколи не відпустить. Вона вгризлася в мозок мільярдами крихітних зубів і рвала... рвала на дрібні шматочки саме нутро... скільки це могло продовжуватися?

Вічно.

Здавалося, він був готовий. Якось зробивши усвідомлений вибір, кожен крок планомірно наближав його до цього дня. Дню... коли біль захльосне з головою. І поглинувши сліпучим сяйвом... знищить. Він приносив себе в жертву і не просив нічого. Лише сподівався, що це допоможе. Хоч трішки...

Але те, що сталося потім. Ні... до цього неможливо було підготуватися. Коли стоїш віч—на—віч зі своєю Долею, її вигляд здається зовсім не таким, яким ти його собі уявляв. І він завжди відкидає. Погляд долі випалює душу наскрізь. І він випалював. Тисячами м'яких дотиків улюблених губ до його шкіри щодня. Здирав шкіру живцем тисячами найніжніших дотиків обожнюваних рук, які хотілося притиснути до обличчя і цілувати, доки губи не оніміють. І він притискав... він цілував. І дякував. За біль, за нестерпні муки, що спричинив за собою одного разу зроблений ним вибір.

Адже все було даремно. Що ж сталося з тими, хто лишився на землі після них? Невідомо... все було як у тумані і кожна спроба згадати приводила в глухий кут. Останні спогади про останній день біля підніжжя пекельної брами були оповиті в'язким морозом, крізь який раз у раз проривався брязкіт сталі, гуркіт пострілів, різкі окрики, а насамкінець... пронизливий жіночий крик. Болі? Страху? Лють?.. Невіможно було згадати. Нехай і було те, що радикально відрізнялося від цих кривавих привидів, затьмарюючи їх образи ласкою і блиском світиться від щастя очак. Променями сонця, що танцювали на смоляних локнах, хвилями розкиданих по голих плечах... Чіпляючись за це ще було хоч якось простіше миритися з неминучим, але... Невиразні образи ставали дедалі тьмянішими з кожним днем, ніби м'яко розмиваються ганчіркою, змоченою у спирті. Натомість незрозумілим привидам минулого

прийшла розплата. Нестерпна... хтива.

І цей акт взаємного самозабутнього мазохізму міг би продовжуватися вічно під невимовно сумним поглядом глибоких карих очей, які він цілував щоранку, виходячи з дому.

— Беатріс ...

Він прокинувся від якогось дивного галасу. Ніщо з відомого йому не могло видавати таких різких монотонних звуків, що неймовірно дратують слух. Він поморщив ніс, мимоволі стиснувши кулак на теплих простиррадлах. Але спів птахів вносило елемент впізнавання і давало зрозуміти, що ранній ранок. Зовсім поряд пролунав шелест тканини, звуки кроків, що поспішають повз нього... і голос...

— Сеньйора! Лікарі Малапарте в реанімацію, швидше! Він приходить до тями! Сеньйор ... — теплі пальці торкнулися плеча, — Будь ласка, не робіть різких рухів...

Такий знайомий голос...

— Беатріс ...

— Розплюште очі, сеньйоре... подивіться на мене.

Коли стоїш віч—на—віч зі своєю Долею, її вигляд завжди здається не таким, яким ти його собі уявляв ... Тільки ось біда, якщо останнє, що ти пам'ятаєш — це яскравий спалах світла, що брязкає у вухах і випалює думки ... і перетворилася на монотонний писк неймовірного білого апарату, що стоїть поряд із ліжком, в якому він опинився. Але те, що він побачив потім...

«Дівчина. Незнайома дівчина з неймовірно сумним обличчям. Але така... красива. Так прокляття, вона ніби створена саме для нього...»

— Хто ви... сеньйора?

Але вона лише посміхнулася, у хвилюванні закушуючи губу. Щось натиснувши на дивній машині біля нього, про яку чоловік уже й думати забув, вона поправила локон чорного волосся, що вибився з акуратної високої зачіски, забраних витим мідним гребенем, у якому виразно вгадувалися квіти будяка.

— Я... мене звать Б'янка. — опустивши в підлогу очі кольору темного шоколаду, дівчина сіла назад у крісло біля ліжка. Невже

вона просиділа тут всю ніч?.. — Б'янка Сперанца. Я ваша доглядальниця.

Ангел ... світиться зсередини, з руками, м'якими як крила, що обійняли його, щойно він розплющив очі... янгол.

— Доглядальниця? — він окинув розгубленим поглядом кімнату. Білі стіни, стеля, блакитні штори, що легко розвіваються, на трохи відкритому вікні... А за вікном була весна. — Я що... помер?

— Ні, що ви, сеньйоре... — легко засміялася Б'янка, схиливши голову. І від цього сміху мурашки пробігли по спині, — Ви знаходитеся у Римі, у міжнародному госпіталі Сальватора Мунді. Ви майже рік перебували в комі, а я волонтер, Наглядаю за пацієнтами, за якими не з'явилися рідні.

— Кома?.. — він з усієї сили стиснув кулаки на простирадлах.

Апарат відразу подав голос, розірвавшись вереском, а дівчина різко схопилася, опустивши руки йому на плечі, знову укладаючи в ліжку, в одну мить туша пожежу, що спалахнула всередині нього.

— Тихіше ... все позаду, ми подбаємо про вас. Ви пам'ятаєте, як вас звати?

Він відкрив рота, щоб відповісти, але... знову ця стіна з в'язкого мороку. Вона стала непереборною перешкодою на шляху до спогадів про минуле, змусивши лише в безсиллі видихнути набраний у легені повітря.

— Ні... я не пам'ятаю...

— Ви звали когось. Це ваша дружина?

— Я не пам'ятаю...

— Нічого страшного. Я з вами, сеньйоре. — М'яко посміхнулася дівчина, схилившись уперед і провівши кінчиками пальців по зарослій жорсткою щетиною щоці, — Тільки прошу вас... більше не змушуйте мене так хвилюватися...

— Айзек ... — Усміхнулася вона. Усміхнулася так, як усміхалася вже сотні разів до цього...

«— Ти моя слабкість. Деколи так дивишся на мене і здається, що

єдине моє бажання — припасти до твоїх ніг. Я тону в тобі, не можу себе стримати у яких почуттях. — Айзек тепло торкався її вушка і гладив по волоссю, гладив по шиї, не відриваючи очей. — Ти сказала, що ти моя. До мене це довго доходило ... — Айзек схилився, ніжно цілуючи м'якоть губ. — Треба ж бути таким тугодумом, непрохідним тупицею. Беатріс, я...

Він дивився в цю прірву, в цей вир, що тягнув його, і не міг вимовити і слова.

— Я відчуваю, що ти розумієш кожне моє безглузде метання, відчуваю, що відгукуєшся, навіть коли я кличу, не вимовляючи жодного звуку. Господь свідок цього...»

Тепер у цій посмішці не було м'ясоїдної хижості, що тане за собою топить у крові порожнечу. У цій легкій, безтурботній посмішці, що відкриває свої почуття жінки та її безмежно глибоких очах, що світилися, були тільки щастя та спокій. За який він зітре в порошок будь-кого, хто стане між ними.

— Мій милий Айзек... — вона підняла руку, ніжно торкнувшись його щоки, пальцем провівши по скроні, перш ніж заправити за вухо невелику відрослу за час його «хвороби» пасмо, проганяючи всю ту напругу, що охопило його, поки він розмовляв із примарами свого минулого. Із примарами їхнього минулого. Але хіба тепер це мало значення?

— Я вірю тобі...

І ніби підкоряючись руху її руки, він із теплою усмішкою передчуття схилився до неї.

А за вікном була весна.

Італія. Рим. 2016р.

Зміст

• <i>Півторатисячолітня Примара</i>	3
• <i>Пані та її вовки</i>	7
• <i>1486—1513—...</i>	14
• <i>Я заснула в камері тортур</i>	30
• <i>1486—1513—... ч. 2</i>	34
• <i>1486—1513—... ч. 3</i>	50
• <i>На всі воля Господа... і незбагненні шляхи Його</i>	60
• <i>Animi cruciatus</i>	67
• <i>Втрачена гілка</i>	79
• <i>Всі дороги ведуть до Риму»</i>	87
• <i>Зміст</i>	98

Літературно—художнє видання

Беатріс Бойє
У твоїх руках і Ланцюги стануть Перлами
Роман

Редактор Сімоненко С. Ю.
Художній редактор Сімоненко С. Ю.
Технічний редактор Сімоненко С. Ю.
Комп'ютерний дизайн Сімоненко С. Ю.
Корректор Сімоненко С. Ю.

Підписано до друку 15.04.2022. Формат 148x210
Друк офсетний. Гарнітура «Times New Roman».
Ум. друк. арк 21.

ФОП «О. М. Третьяков»
18000, г. Черкасси, ул. Славы, 1, к. 24
E-mail: artbrama@ukr.net

Віддруковано згідно з наданим оригінал-макетом
у друкарні «БРАМА-УКРАЇНА»
18000, г. Черкасси, ул. Славы, 1, к. 24